PULKIM ANT KELIŲ

Už katalikų Tradiciją

Kardinolas Stickler apie Tradicinių Šv. Mišių grožį ir Naujųjų Mišių nekorektiškumą

Tėvas Stehlin - ar Charizmatinis judėjimas katalikiškas?

Bažnyčios Žinios

- Kauno arkivyskupijos spaudos tarnybos reakcija į pirmąją viešą Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos paskaitą Lietuvoje
- „Naujasis Židinys" rašo apie arkivyskupą Marcel Lefebvre
- Jėzuitas Edward Wesołek - pirmasis Lenkijos kunigas, perėjęs į Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Broliją
- Vatikanas bando išsaugoti Tradicijos liekanas liturgijoje
- Kova dėl šv. Martyno bažnyčios Paryžiuje

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS INFORMACINIS LEIDINYS LIETUVAI

Nr.3

1998, pavasaris

KVIEČIAME VISUS TIKINČIUOSIUS ĮSIJUNGTI Į
ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGĮ
KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI.

Žygio esmė - kas dieną sukalbėti bent vieną Rožančiaus paslaptį tokiomis intencijomis:

1. Kad Kristus vėl karaliautų visose visuomenės gyvenimo srityse.
2. Kad Lietuvos žmonės grįžtų prie apaštališkosios Tradicijos ir tradicinių šv. Mišių.
3. Kad Nekaltoji Marijos Širdis triumfuotų prieš visas erezijas bei paklydimus, skleidžiamus Lietuvoje.
4. Už Lietuvos šeimų šventumą.
5. Už jaunimo atsivertimą.
6. Už kunigų ir vienuolių šventumą.

Žygio pradžia - gegužės 13 dieną. Gegužės mėnuo nuo seno Lietuvoje ir kitur yra skiriamas Švč. Dievo Motinai Marijai. 1917 m. Gegužės 13 d. Švč. Mergelė pirmąkart pasirodė Fatimoje, tuo pradėdama gelbėti šių laikų pasaulį nuo jo klaidų, vedančių žmonių sielas į pražūtį pragare. Tik su savo dangiškosios Motinos pagalba galime veiksmingai pasipriešinti nuodėmei ir blogiui plintančiam pasaulyje ir Lietuvoje.

Pradėkime veikti dabar!

Pulkim ant kelių

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS
INFORMACINIS LEIDINYS LIETUVAI

Naujybė dar nereiškia, kad tiesa jau jos pusėje

... Klaida ... manyti, kad šiandienėjimo vyksmas jau tuo pačiu yra ir Bažnyčios atsinaujinimas tobulėjimo prasme. ... Dabartinis šiandienėjimas vis labiau virsta mada, o mada yra pats kenksmingiausiais Bažnyčiai dalykas, nes ji temdo vertės sąmonę.

Antanas Maceina

TURINYS

Brangūs tikintieji!

„Ką gi jie Tau padarė, Šventoji Motina Bažnyčia? Kaipgi jie galėjo taip subjauroti Tavo tyrąjį apdarą, Šventoji Kristaus Sužadėtine?" Taip paklausti turėtų kiekvienas ištikimas katalikas, matydamas, kad beveik viskas jo Bažnyčioje jau pakeista.

Pakeitimus būtų galima suprasti, jeigu jie būtų vykdomi tam, kad Bažnyčia taptų vis puikesnė, kad skleistųsi jos vidinis grožis ir šventumas, kaip tai darė popiežius Pijus XII, paskelbdamas Švenčiausios Mergelės Marijos Dangun Ėmimo dogmą arba platindamas pasaulyje pamaldumą Nekaltajai Marijos Širdžiai. Gi paskutiniųjų trisdešimties metų pasikeitimai, kaip ir pranašavo kardinolai Ratzinger, Oddi, Siri ir daugelis kitų, tik didina vidinius Bažnyčios prieštaravimus, amoralumą, jų dėka įsigali pasmerktų klaidų toleravimas ar netgi skatinimas, pagarbos trūkumas ir šventvagystė.

Posusirinkiminiai reformatoriai griauna altorius ir tabernakulius Švenčiausiajam Sakramentui - jie bando sulaikyti žmones nuo pagarbos mūsų Viešpačiui, versdami juos priimti šv. Komuniją stovint arba (visose šalyse, išskyrus Lietuvą ir kai kurias kitas Rytų Europos šalis) net į rankas. Jie šlovina kitų religijų dievukus ir propaguoja žmogaus kultą. O kas tik atsisako kartu su jais dėti pagrindus naujos pasaulinės religijos erai, tas iš karto apkaltinamas vienybės griovimu, priešiškumu popiežiui ir t.t.

Bet tai dar ne viskas: per paskutinius porą metų daugelio hierarchijos narių protus užvaldė tikra manija. Jie trokšta atsiriboti nuo Šventosios Bažnyčios praeities, nuo jos kilmės šaltinių, nuo jos dieviškos pasiuntinystės arba, kaip tai suformulavo Prancūzijos vyskupai atgailos deklaracijoje, parašytoje Drancy 1997 m. rugsėjo 30d.: *„(Prancūzijos) Bažnyčia kelia klausimą apie save".* Prancūziškame originale ši frazė skamba *„se remet en question"*, - ji reiškia *„abejoja dėl savęs"*.

Tie, kurių pašaukimas ir pareiga yra ginti Bažnyčią, dabar ją įžeidinėja ir smerkia. Mūsų Viešpats Jėzus Kristus, esantis Savo mistinėje Sužadėtinėje, vėl išduodamas, pastatomas pajuokai, suteršiamas. Matome *„garbingą Bažnyčią, neturinčią jokios dėmės nei raukšlės, nei nieko tokio, bet šventą ir nesuteptą"* (Ef 5, 27), kuri pažeminta, nuskurdinta ir apleista, tampa netikinčiųjų pajuoka. O priešai gali viltis, kad padarys Bažnyčią *„teismo suole sėdinčia nusidėjėle, kurią kaltins apgauta žmonija"* - to, anot Liuterio ir Voltero, jau

seniai reikėjo.

Kodėl gi aukštieji Bažnyčios valdininkai taip kruopščiai stengiasi apkaltinti save pačius? Kam pasitarnauja šis nuolatinis viešas „*mea culpa*" - kai tuo tarpu tikrieji kaltininkai lyg niekuo nekalti plauna savo kruvinas rankas, - netgi Šventasis Tėvas Jonas Paulius II su nuostaba sako: „*praeityje labai dažnai prašėme atleidimo, o taip pat ir pastaruoju metu. Bet įdomu, kad būtent popiežius ir Katalikų Bažnyčia visąlaik prašo atleidimo, o kiti tyli. Bet, matyt, taip ir turi būti.*"

Katalikų Bažnyčia yra dieviška institucija. Ji yra tobula ir šventa. Bažnyčia yra Kristaus pratęsimas Žemėje, Jo mistinis Kūnas turintis tobulą ir šventą mokymą bei tobulas ir šventas priemones pasiekti savo amžinąjį tikslą. Visos Kristaus Sužadėtinės Bažnyčios institucijos yra šventos ir veda į šventumą. Vienintelė Bažnyčios dalis, kuri nėra šventa, yra jos gausūs nuodėmingi ir ligoti nariai, kurie yra tokie ne dėl to, kad priklauso Bažnyčiai, bet dėl to, kad išdavė Ją ir Jos šventą teisę, kad atsitolino nuo Jos dieviškos pasiuntinystės ir malonės, susidėdami su Jos priešais ir bedievišku pasauliu.

Jeigu kas nors ir turi prašyti atleidimo, tai tik ne Šventoji Bažnyčia už savo šlovingą praeitį, kurios dėka milijardai sielų išvengė amžino pasmerkimo, o Tiesa buvo paskelbta visam pasauliui. Daugybė šventųjų pašventino tautas, savo herojišku pavyzdžiu įkvėpdami jas išsaugoti tvarką ir taiką. Būtent Katalikų Bažnyčios vienuolynuose buvo auklėjami vaikai, būtent religiniai ordinai atidarė pirmąsias ligonines ir našlaičių namus. Katalikų misionieriai atnešė trečiojo pasaulio šalims lotyniškąją civilizaciją. „*Mea culpa*" reikalaujantys specialistai turėtų atkreipti į tai dėmesį.

Jeigu jie nori, kad Bažnyčia prašytų atleidimo už savo kaltes, už savo pirmtakų klaidas, visų pirma privalo turėti omenyje griežtą mūsų Viešpaties įspėjimą: „*Kodėl gi matai krislą savo brolio akyje, o nepastebi rąsto savojoje?*"(Mt 7,3). Tuo norėčiau pabrėžti, kad visa kova už Tradiciją bei mūsų kartais griežta reakcija į modernizmą, nėra kova prieš žmones. Tai kova prieš klaidingus principus, antikatalikiškas institucijas ir velnio pastangas, pagal šv. Augustino principą: „*nekęsk klaidos, bet mylėk klystantį*".

Dabar reikėtų ne fariziejiškai smerkti praeitį, nes tai gali pavirsti manipuliavimu istoriniais faktais, o paraginti hierarchiją atgailai ir atsivertimui. Ji turėtų pradėti nuo savęs, nuo savo pačios klaidų, nuodėmių ir aplaidumo, o ne

ieškoti kur klydo pirmtakai. Tikra meilė Šventajai Motinai Bažnyčiai nėra Kristaus Sužadėtinės kaltinimas už nuodėmes, o ištikimybė ir pasišventimas jai. *„Kristus mylėjo Bažnyčią ir atidavė už ją save "(Ef 5,25).*

Baigdamas laiminu visus Lietuvos tikinčiuosius ir pavedu juos Aušros Vartų Dievo Motinos globai.

Tėvas Karl Stehlin

VELYKINIS PAMOKSLAS LIETUVAI

BRANGŪS TIKINTIEJI!

Vėl artėja viena iš didžiausių ir svarbiausių krikščionybės švenčių -Velykos. Savo mirtimi Jėzus Kristus iškovojo galutinę pergalę prieš mirtį. Paaukodamas savo gyvenimą, Jis atvėrė vartus į amžinąjį gyvenimą. Ši Šv. Velykų paslaptis turi ypatingai gilią reikšmę Lietuvai. Lietuvos žmonės suprato, kad kryžius nėra visa ko pabaiga, kad po Didžiojo Penktadienio greitai turi ateiti šlovingas Šv. Velykų Prisikėlimo rytas. Kaip jūs žinote, praėjusiais tautos pažeminimo ir sunkumų laikais žmonės statė kryžius ant nedidelio kalnelio prie Šiaulių - ant Kryžių kalno. Tai buvo gilaus tikėjimo išraiška. Visos aukos ir skausmai, kurių pareikalavo ateistinė okupacija, turėjo virsti džiaugsmingu tautos dvasiniu prisikėlimu. Dabar paklauskime, ar šis triumfo rytas jau išaušo, ar jau galime matyti jo šviesą? Viena vertus Lietuva atgavo nepriklausomybę, žmonės gali gauti atlyginimą už sąžiningą darbą ir iš lėto, bet užtikrintai kelti gyvenimo lygį savo šalyje. Tai žemiškasis gerbūvis,- o ką galėtume pasakyti apie dvasinę situaciją? Paklauskime, ar Lietuvos žmonės per paskutiniuosius metus tapo giliau tikintys? Ar katalikybė triumfuoja? Daug protestantiškų sektų ir netgi nekrikščioniškų judėjimų šiandien sėkmingai skleidžia savo klaidas Lietuvoje. Tai greičiau Katalikų Bažnyčios silpnumo, o ne triumfo požymis. Žinoma, Lietuvoje bažnyčios vis dar pilnos, daug pilnesnės, nei Vakarų Europoje.Bet kažin ar ilgam?

Daug lietuvių žiūri į Vakarus kaip kadaise išrinktoji tauta, klajodama dykumoje į Pažadėtąją Žemę. Ką gi siūlo Vakarai? Žemišką gerbūvį, prabangą ir visus įmanomus malonumus. Bet ieškodama peno sielai ir dvasinio gyvenimo, vis dar tikinti lietuvių tauta negali beveik

nieko tikėtis iš Vakarų. Katalikų Bažnyčios mokymas, katalikų tikėjimas ir moralė ten visiškai užmiršti. Didžiulės bažnyčios ten stovi beveik tuščios, paverčiamas muziejais, kaip komunistinio režimo laikais ar dar blogiau - perleidžiamos protestantams ar musulmonams.

Garsi rusų filosofė Tatjana Goričeva neseniai rašė, kad katalikybė Vakarų Europoje tapo panaši į žmogų, sergantį AIDS liga, kadangi Bažnyčia dabar atsivėrė įvairiausiam nekrikščioniškam mąstymui ir gyvenimo būdui. Ši filosofė gyvena Vakarų Europoje ir gerai pažįsta jos situaciją. Taigi dabartinė Vakarų katalikybė yra iš tiesų tarsi žmogus be imuninės sistemos, kurio kūnas nyksta.

Lietuvai iškilo didelis pavojus - Vakarų materialinė gerovė gali taip apakinti žmones, kad jie nepastebės mirtino viruso - religinio liberalizmo ir modernizmo, plintančio Bažnyčioje ir visuomenėje. Atviras katalikybės persekiojimas sovietinės okupacijos metais pakeistas švelnia liberalaus vakarietiško mąstymo pagunda - daug subtilesniu ir todėl daug pavojingesniu bet kokio sielos religinio gyvenimo žlugdymu. Šėtonas pakeitė savo raudonus drabužius bei proletarišką kalbą ir tapo išprususiu turtuoliu, siūlančiu gerą uždarbį, patogų gyvenimą, ,,poilsį" prie televizoriaus ir pan. Jis net laisvai leidžia būti kataliku, jei tik žmogus atkakliai netvirtina, kad Kristus turi karaliauti visose visuomenės gyvenimo srityse, ir kad Jis įkūrė vienintelę instituciją, vedančią į amžinąjį gyvenimą - savo Šventąją Katalikų Bažnyčią.

Kaip tik todėl drąsiai ir atvirai skelbkime tai visiems! Tikras garbingų Lietuvos kultūros tradicijų prisikėlimas įvyks tik tada, kai tradicinis katalikų tikėjimas - daugelio drąsių lietuvių kartų tikėjimas - bus nugalėjęs visur besiveržiančią ir viską užvaldančią liberalią modernizmo ereziją.

Būtent ši pergalė ir yra Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Brolijos tikslas Lietuvoje. Mes siekiame ginti tradicinį katalikų tikėjimą Lietuvoje ir visame pasaulyje. Palinkėkime sėkmės dviem lietuviams klierikams, besimokantiems Brolijos seminarijoje Vokietijoje, kurie trokšta tapti Tradicijai ištikimais kunigais. Melskimės už juos! Teatsiranda Lietuvoje daug šventai gyvenančių ir Tradicijai atsidavusių kunigų. Tik tada Lietuvai išauš tikras dvasinio atsinaujinimo rytas!

SVEIKI SULAUKĘ ŠVENTŲ VELYKŲ!

Tėvas Werner Bösiger

Pranešimas

Kauno arkivyskupijos spaudos tarnyba praneša, kad balandžio 18 d. „Kauno dienoje", 8 p. buvo skelbiama apie šiandien įvyksiančią arkivyskupo Marcel Lefebvre įsteigtos Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos organizuojamą paskaitą.

Informuojame, kad Šv. Pijaus X Kunigų Brolija nepriima Katalikų Bažnyčią įpareigojančių Vatikano II Susirinkimo nutarimų ir 1988 m. yra nutraukusi vienybę su Apaštalų Sostu. Šios Brolijos narių pažiūros, nors skelbiamos kaip katalikiškos, neatitinka popiežiaus ir katalikų vyskupų perteikiamo Katalikų Bažnyčios mokymo.

Darius Chmieliauskas
Kauno arkivyskupijos atstovas spaudai

(Kauno diena, Nr 91 balandžio 22 d.)

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS ATSTOVO RYTŲ EUROPAI TĖVO KARL STEHLIN PROTESTO DEKLARACIJA

1998 m. balandžio 22 dieną, pakviestas grupės Lietuvos katalikų, turėjau garbės skaityti paskaitą apie krizę Bažnyčioje ir būtinybę grįžti prie Katalikų Bažnyčios Tradicijos, siekiant išsaugoti Bažnyčią.

Mane labai nustebino Jūsų laikraštyje tą pačią dieną išspausdintas Kauno arkivyskupijos spaudos tarnybos pranešimas su tikrovei akivaizdžiai prieštaraujančiais teiginiais, kuriuos čia noriu paneigti:

1. Netiesa, kad "Šv. Pijaus X Kunigų Brolija nepriima Katalikų Bažnyčią įpareigojančių Vatikano II Susirinkimo nutarimų." Brolija visada skelbė priimanti II Vatikano Susirinkimą neklaidingo Bažnyčios mokymo šviesoje. Jeigu kokiuose nors nutarimuose yra tekstų, kurie akivaizdžiai prieštarauja amžinajam Bažnyčios mokymui (pavyzdžiui, apie ekumenizmą), tai kiekvienas katalikas turi teisę atsisakyti šių tekstų, nes Bažnyčios mokymas negali prieštarauti pats sau.

2. Tai yra šmeižtas, kad Šv. Pijaus X Kunigų Brolija "yra nutraukusi vienybę su Apaštalų Sostu". Kardinolas Eduardas Cassidy, Popiežiškosios tarybos krikščionių vienybei skatinti pirmininkas, savo 1994 m. gegužės 3 d. laiške skelbia: "Šios Brolijos narių situacija yra Katalikų Bažnyčios vidinis reikalas. Brolija nėra kita bažnyčia ar bažnytinė bendruomenė prasme, vartojama [Ekumenizmo] Vadove". Be to, Romos Tikėjimo Kongregacijos Prefektas kardinolas Jozeph Ratzinger 1993 birželio 28 d. panaikino Havajų vyskupo Ferrario paskelbtą keleto Šv. Pijaus X Brolijos tikinčiųjų ekskomuniką, nes „tokiam sprendimui trūksta pagrįstumo, o tuo pačiu ir teisinės galios"

3. Baisiausias šio pranešimo kaltinimas yra, kad „šios Brolijos narių pažiūros, nors skelbiamos kaip katalikiškos, neatitinka popiežiaus ir katalikų vyskupų perteikiamo Katalikų Bažnyčios mokymo". Tebūnie man leista paklausti, ką šio teksto autorius žino apie Šv. Pijaus X Kunigų Broliją? Ar teisinga iš anksto ką nors pasmerkti, net neišklausius jo argumentų?

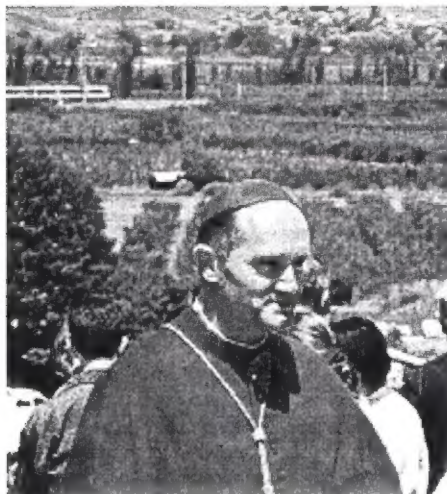
Šia deklaracija aš oficialiai ir iškilmingai, Dievo ir Šventosios Katalikų Bažnyčios akivaizdoje, protestuoju prieš tokius šmeižtus. Jeigu Šv. Pijaus X Kunigų Brolija nepriima Katalikų Bažnyčios mokymo bent vienu klausimu, tai turi būti įrodyta. Ir net jei viso pasaulio teismuose neatsiras gynėjo mūsų bylai, autorius turės atsakyti prieš Dievo teismą už kaltinimus, neva mes tik „skelbiamės" katalikais, bet iš tikrųjų jais nesame ir dėl to mes esame apsišaukėliai, netikri kunigai, ar dar kažkas panašaus.

Galbūt Kauno arkivyskupijos spaudos tarnybos atstovai galėtų būti taip pasirengę dialogui ir jausti tiek meilės artimui, kad sutiktų surengti viešą diskusiją su manimi, idant visų Lietuvos katalikų akivaizdoje būtų išsiaiškinta, kur yra tiesa, o kur klaida.

(Šio atsakymo „Kauno diena" iki šiol neišspausdino - red.) ***T. Karl Stehlin***
Vilnius, 1998 balandžio 24 d.

KUNIGYSTĖ IR BAŽNYČIOS KANČIA

Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Brolijos Generalinio vyresniojo. J.E. Mons. Bernardo Fellay pamokslas per kunigų šventimus Zaitzkofene 1995 m. birželio 24 d.

Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Brolijos Generalinis vyresnysis. J. E. Mons. Bernard Fellay

Vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios. Amen.

Mano mielieji broliai kunigystėje, mieli seminaristai, mano mieli tikintieji! Dar kartą turime čia susirinkti, kad priimtume šią didžiąją Dievo dovaną: dalyvauti ceremonijoje, kurioje regime, kaip meilingasis, didysis Dievas padovanoja Mūsų Motinai Katalikų Bažnyčiai didžiausią dovaną - kunigus ir diakonus. Dar kartą susirinkome šioje pievoje ir dar kartą turime paklausti: kodėl? Kodėl šios ceremonijos vyksta čia, o ne katedroje? Ar mums iš viso galima jas rengti? Gal mes esame nepaklusnūs, tai darydami? Ne, mano mieli tikintieji, būdami čia esame paklusnūs, nes norime likti ištikimi katalikų tikėjimui, Katalikų Bažnyčiai. Jūs, mielieji kandidatai į šventinimus, paskutinę dieną priešais

Švenčiausiąjį atlikote Tikėjimo išpažinimą, Tridento Susirinkimo *„Professio fidei"*. Jūs pasakėte: aš tikiu visa, ką tiki Bažnyčia, ir atmetu, ką Bažnyčia atmeta. Šiomis dienomis Jūs priėmėte prieš Visagalį priesaiką, Antimodernistinę priesaiką, popiežiaus Pijaus X-ojo nurodytą priimti visiems kunigams bei Bažnyčios atsakingiesiems asmenims. Ir Jūs, ir mes norime likti jai ištikimi, nes ji yra tai, ką mes mielajam Dievui ir Bažnyčiai įsipareigojome, išpažinome ir prisiekėme.

Pažvelkime šiek tiek į istoriją, kad geriau suprastume Bažnyčios padėtį šiandien. 1950 metais popiežius Pijus XII-asis pasmerkė neomodernizmą. Dėl to tarp kitų buvo pasmerkti ir penki Liono jėzuitai, vienas iš kurių buvo toks tėvas de Lubac'as. Jo knygos buvo uždraustos. Roma net pareikalavo, kad jos visos būtų pašalintos iš kunigų seminarijų. Jis pats nebegalėjo dėstyti Liono teologiniame fakultete. Tais pačiais metais kitas kunigas, šį kartą dominikonas, paskelbė savo „Tikrąją ir netikrąją reformą Bažnyčioje". Tai buvo tėvas Congaras. Jis buvo ištremtas į Jėruzalę. Tuo metu dominikonų generalinis vyresnysis Romoje gavo Šventosios Tarnybos sekretoriaus laišką. Roma dėl to galvojo net panaikinti dominikonų Prancūzijos provinciją, nes ji buvo klaidingo mokytojo užkrėsta. Taigi dominikonų generolas buvo paragintas atlikti vizitaciją Prancūzijoje ir patikrinti, kas ten vyksta. Generalinis vyresnysis tėvas Suarez atliko vizitaciją ir pasakė savo kunigams: „Padėtis rimta. Jūs turite Romoje padaryti įspūdį, kad jūsų paklausytų." Tik tiek. Pradžioje, taigi prieš Susirinkimą, įvyko posėdis, kuriame turėjo būti išrinkti Susirinkimo ekspertai, kur buvo ruošiami tų ekspertų sąrašai. Galiojo viena taisyklė. Ji skambėjo taip: „negalima paskirti ekspertu žmogaus, pasmerkto Bažnyčios". Vieno tokio posėdžio metu pakilo vienas arkivyskupas, arkivyskupas Marcel Lefebvre ir tarė komisijai: „Aš nesuprantu. Aš matau bei girdžiu šią taisyklę ir sąraše išvardintų ekspertų tarpe matau mažiausiai tris, kurie buvo pasmerkti." Tyla. Po posėdžio kardinolas Ottaviani paėmė arkivyskupą

už rankos ir pasakė: „*É il padrone chi lo vuole*" - „būtent tėvelis yra tas, kuris to nori". Popiežius sakė, kad negalima priimti pasmerktųjų, o kita vertus - jis pats to norėjo. Tokiu būdu 1963 metais tėvas de Lubacas tapo Susirinkimo ekspertu. Tėvas Congar gavo laišką ir Mons. Hamer buvo paskirtas ekspertu. Truputį vėliau buvo pakviestas ir kitas, Pauliaus VI-ojo pasmerktasis - tėvas Bugnini - tas pats, kuris paruošė Naujųjų Mišių projektą. Tuo metu, kai Bažnyčia, Roma smerkė neomodernistus, šie tėvai, taip pat ir kiti, daug kitų teologijos profesorių seminarijose skleidė šias klaidas. Kad išvengtų pasmerkimo, vietoj knygų padaugindavo lapelius ir juos platino. Taigi, šios klaidos į Susirinkimą įsiskverbė per milžinišką nepaklusnumą. Vėliau du iš ekspertų, kuriuos dabar paminėjome, buvo net pakelti į kardinolus, dėl savo pagarsėjusios teologijos. Šie du - de Lubac ir Congar - daug dirbo Susirinkime. Jie laikomi vienomis iš didžiausių šio Susirinkimo figūrų.

Bet: „Sniegas yra juodas". Ar tai sakytų mokslininkas, ar vaikas; ar sakytų vienas, ar milijonas, esmė nesikeičia: sakinys yra klaidingas. Kas buvo pasmerkta kaip klaida, ir lieka klaida. Kadangi mes nenorime šios klaidos, kadangi sakome, jog tai uždraudė Bažnyčia - esame apšaukiami nepaklusniais. Nepaisant šios tiesos. Bet kaip tai įmanoma? Ar neturime paties Viešpaties pranašystės, jog pragaro vartai nenugalės Bažnyčios? Taip, turime šią pranašystę. Ir mes tikime tuo ir laikomės to. Bet tuo pačiu metu stovime priešais faktą, kuris lyg leistų pasakyti, jog sniegas yra juodas. O paskutinysis Susirinkimas paskelbė, jog šios klaidos staiga tapo tiesa. Mes to negalime pasakyti. Neabejotinai teigiame, jog vardan šios Dievo pranašystės, vardan išpranašauto neklystamumo - ar jis būtų Bažnyčios, ar popiežiaus - turime paprasčiausiai būti paklusnūs. Kiti sako, kad neklystamumo vardan popiežius gali nebebūti popiežiumi. Arba jog yra kažkoks antrininkas. Mano mieli tikintieji, atsidūrėme prieš paslaptį. Prieš kažką, ko nesuprantame. Mes neturime sprendimo.

Tai, kas atsitiko, yra lyg Įsikūnijimo paslapties, lyg mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančios paslapties pratęsimas. Apmąstykime šią mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Kančią. Jis yra Dievas. Jis yra tikras Dievas, Jis - Visagalis. Jis mėgaujasi amžina Dievo palaima. Ir Jis kenčia, Jis miršta. Ar tai įmanoma? Ar tai priimtina? Kiek jau pykta dėl šios paslapties ir bandyta ją įvairiausiais būdais išspręsti? Vieni sakė: „Jis nebuvo Dievas". Kiti sakė: „Jo kančia buvo netikra", tai nebuvo kančia, tai buvo tik iliuzija. Bet mūsų tikėjimas reikalauja, kad mes tiesa laikytume ir jo dievystę ir jo kenčiančią žmogaus prigimtį, kuri net numiršta. Taip, tuo pačiu metu Jėzaus sieloje yra didžiulė laimė, Dievo Apvaizdos laimė, ir didžiausia kančia bei skausmas - kentėti žemėje. Tuo pačiu metu. Mūsų protas to negali paaiškinti. Lygiai taip mes dabar negalime paaiškinti Dievo pranašystės apie Bažnyčią, šventąją Bažnyčią, ir šios Bažnyčios kančios. Bet ištikimybė tiesai, tikėjimui įpareigoja priimti abu šiuos dalykus ir pasakyti: mes neturime sprendimo. Juk dabar ypatingi laikai, mano mieli tikintieji. Mes gyvename laikais, kai, galvodami apie Bažnyčią, terandame vieną išeitį - pulti ant kelių ir melstis, permaldauti dieviškąją Apvaizdą, permaldauti šiuos dieviškus sprendimus, kurių nesuprantame, kad išprašytume didįjį Dievą, Visagalį, kuris viską savo ranka tvarko, kad išlaikytų mus ištikimus Katalikų Bažnyčiai. Kad sutrumpintų mums šias dienas, išbandymo dienas, kančių, maldos ir aukos dienas, ypač kunigams, vyskupams ir Šventajam Tėvui.

Šios krizės nugalėjimas gali įvykti tik per hierarchijos šventumo atnaujinimą, gali įvykti tik per Šventąją Dvasią, per kunigus, kurie išlaiko tikėjimą savo pašaukimu - kunigyste, gyvena tuo tikėjimu, ir net per Jus, mieli kandidatai į diakonus, į diakono šventimus. Po kelių minučių vyskupas Jums tars Bažnyčios vardu: kaip levitai nešė Sandoros skrynią, taip Jūs neškite Bažnyčią. Apie kunigus vyskupas sako, jog jie yra Dievo išrinkti ne dėl savo nuopelnų, o dėl jo gailestingumo - išrinkti iš žmonių tarpo ir pastatyti virš žmonių, ir kaip tarpininkai suvienyti su

Tarpininku, vieninteliu Naujojo testamento kunigu, Aukščiausiuoju Kunigu Jėzumi Kristumi. Šis suvienijimas yra nenusakomas. Per kelias minutes vyskupo rankų uždėjimu, sakramentiniu pavidalu Jūs gausite neištrinamą ženklą, kunigišką charakterį, kuris paženklins Jūsų sielas amžiams ir suteiks jums dalį hipostatinėje unijoje. Jūs tapsite tikrais kunigais, įrankiais aukščiausiojo Kunigo, kuris šv. Mišiose perims visą Jūsų esybę - ne tik Jūsų žodžius, bet ir valią, protą, kūną ir sielą. Jūs kalbėsite Kristaus vardu: „Tai yra mano Kūnas". Tai sakysite Jūs, gerai žinodami, jog nesate Jis, bet sakysite: „mano Kūnas". Ir tai bus Jėzaus Kristaus Kūnas. Kokią galią aukščiausiasis Kunigas Jums patiki! „Tik ištark žodį, ir mano siela pasveiks" - turime pasakyti kunigui. Kai siela prisiartina prie kunigo, nesvarbu, ar ji teturi lengvą nuodėmę, ar tūkstantį mirtinų nuodėmių - užtenka vieno žodžio, mažo žodžio, ir siela taps sveika. Dar viena siela taps gyva. Veiksmas, daug didesnis nei prikėlimas, nei pavyzdžiui Lozoriaus prikėlimas: *„Ego te absolvo"* - aš išrišu tave vardan Tėvo, ir Sūnaus, ir Šventosios Dvasios.

Jūs esate kunigai Dievo garbei, kad pašlovintumėte Dievą Bažnyčios vardu. Ne tik per Bažnyčios maldą, bet ir per Auką, per šv. Mišias. Vienu vieninteliu žodžiu Išganytojas įkūrė šventąsias Mišias, Eucharistijos sakramentą ir Kunigystę. Vienintelis visa tai nulemiantis žodis mums parodo, jog kunigas neįsivaizduojamas be šios Aukos, be šv. Eucharistijos. Už tai, kad dabar yra šv. Eucharistija, turime padėkoti Kunigystei. Jūs esate kunigai - kunigai skirti Aukai. Jūs esate išrinkti kunigais - taigi esate išrinkti kaip Auka. Šventimai, padarantys Jus dalininkais kunigystėje, daro Jus dalininkais ir Aukoje. Tai pašaukimas, pašaukimas taip pat ir kryžiui. Iš Dievo paslapties žmonėms malonės dovanojamos per Jėzaus Kristaus kentėjimus, per Jo Kančią. Jūs turite dalį šiame Dievo malonės dalinime. Bet taip pat turėsite dalį Jo kančiose, Jėzaus kančiose. Kaskart eidami prie altoriaus, Jūs einate pas kryžių su Jėzumi, per Jėzų, Jėzuje. Kokios paslaptys!

Išganymas ateina per kryžių, mano mieli tikintieji. Taip buvo Bažnyčios pradžioje, tai tiesa ir šiandien, kai laukiame Bažnyčios pašventimo, o jis įvyks per šv. Mišias. Bet pirmiausia per kunigą, kuris gyvena savo šv. Mišiomis, kuris jomis tiki ir tuo gyvena. Yra tik vienas Tarpininkas, tik vienas Kelias į dangų - Jėzus Kristus. Tai yra mistinis Jėzaus Kristaus Kūnas, Šventoji Romos Katalikų Bažnyčia - kito kelio nėra.

Taip, mano brangūs tikintieji, eikime prie Dievo Motinos, prie kunigų Motinos. Tesuteikia ji dabar šventinamiesiems ir visiems kunigams tą ištikimybės savo kunigystei malonę, tesuteikia tikintiesiems kunigų pašventimo malonę. Mes visi primygtinai Jūsų prašome sukelti dangun nukreiptą maldos ir aukos audrą šiomis intencijomis: Viešpatie, dovanok mums kunigų, šventų kunigų, daug šventų kunigų didesnei Dievo garbei, kad jo Vardas būtų pašlovintas ne tik mažose koplyčiose, bet visur, visame pasaulyje, visose draugijose ir bendruomenėse, kad tikėjimas, be kurio negalima Dievui patikti ir būti išgelbėtam, visur spinduliuotų ir vestų sielas pas mieląjį Dievą, pas jų Išganytoją. Kad ta ugnis, apaštalų ugnis, kuri yra ant visų nusileidusi sieloms atversti, vesti jas pas Dievą, visur liepsnotų, ir visa Bažnyčia suklestėtų sielų išganymui, ateinančiam tik iš Dievo per Jo kunigus. *Amen.*

TRIDENTO MIŠIŲ GROŽIS IR NAUJŲJŲ MIŠIŲ NEKOREKTIŠKUMAS

KARDINOLO ALFONS STICKLER
PASKAITA

Šią paskaitą kardinolas Alfons Stickler perskaitė 1995 metų gegužės mėnesį netoli Niujorko. Nors dabar šis 84-tuosius metus einantis salezietis nepritaria Šv.Pijaus X Kunigų Brolijos pažiūroms, pvz. paklusnumo Romai klausimu, tačiau jo samprotavimai yra tikrai verti dėmesio teologiniu požiūriu ir siejasi su jo pasisakymu viename interviu, kuriame jis konstatuoja, jog ***tradicinės Šv.Mišios niekada nebuvo uždraustos ir iki šios dienos nėra „panaikintos"****. (Ištrauką iš interviu rasite po paskaitos).*

„TRIDENTO MIŠIŲ TEOLOGINIS GROŽIS LYGINANT SU ANTROJO VATIKANO SUSIRINKIMO MIŠIŲ NEKOREKTIŠKUMU."

Pavadinimas „Tridento Mišios" nurodo apeigas, kurios buvo popiežiaus Pijaus V-ojo, pageidaujant Tridento Susirinkimui, kanonizuotos ir 1570 gruodžio 5 d. viešai paskelbtos. Šiame mišiole yra tas

pats senasis Romos ritualas, apvalytas nuo keleto papildymų ir pakeitimų. Paskelbus šį ritualą, turėjo būti išlaikytos ir kitos apeigos, tuo metu buvusios virš 200 metų senumo. Todėl šį mišiolą teisingiau būtų vadinti popiežiaus Pijaus V-ojo liturgija.

Nuo pat Bažnyčios pradžios buvo palaikomas tamprus ryšys tarp tikėjimo ir liturgijos. Pats Tridento Susirinkimas tai aiškiai įrodė: jis iškilmingai išaiškino, jog Mišių Auka yra katalikų liturgijos centras, priešingai Martyno Liuterio erezijai, teigusiai, jog Mišios nėra jokia auka.

Iš tikėjimo istorijos žinome, jog

ši doktrina buvo popiežių ir susirinkimų mokymu autoritetingai nustatyta. Tai pat žinome, jog visoje Bažnyčioje, ypač bizantiškose apeigose, tikėjimas buvo svarbiausias faktorius liturgijos ir ypač Mišių vystyme ir formavime.

Tai patvirtina yra įtikinantys argumentai iš ankstyvųjų Bažnyčios istorijos šimtmečių. 422 metais popiežius Celestinas I rašė Galijos vyskupams: „*Legem credendi, lex statuit supplicandi*", t.y. maldos tvarka nusako tikėjimo tvarką. Nuo tada šis posakis visuotinai naudojamas kaip sentencija: „*Lex orandi, lex credendi*" - maldos tvarka yra tikėjimo tvarka, kaip meldiesi, taip tiki.

Stačiatikiai savo tikėjimą išsaugojo tik per liturgiją. Tai labai svarbu, nes naujuose aplinkraščiuose popiežius sako, jog lotynų Bažnyčia turėtų mokytis iš Rytų Bažnyčios, ypač iš jos liturgijos...

Dažnai užmirštame skirti dvi Susirinkimų pasisakymų bei nutarimų rūšis: doktrininius (teologinius) ir disciplininius pasisakymus.

Daugumoje Bažnyčios susirinkimų sutinkame abi rūšis - taigi esama ir doktrininių, ir disciplininių nutarimų. Kai kuriuose Susirinkimuose nebuvo jokių nutarimų disciplinos srityje, kituose - jokių sprendimų dėl doktrinos. Daug susirinkimų Rytuose po Nikėjos nagrinėjo vien tikėjimo klausimus. Antrasis Tulono Susirinkimas 691m. buvo skirtas vien Rytų bažnyčioms, tiktai disciplinos klausimams bei sprendimams, nors prieš tai vykusiuose susirinkimuose Rytų bažnyčios visai nebūdavo prisimenamos. Šis Susirinkimas atnaujino discipliną Rytų bažnyčiose, ypač Konstantinopolyje.

Tai svarbus klausimas, nes Tridento Susirinkime aiškiai pastebime abi nutarimų rūšis. Matome straipsnius ir kanonus, skirtus vien tikėjimo dalykams, bet kartu visuose Susirinkimo posėdžiuose po teologinių straipsnių ir kanonų svarstomi disciplinos klausimai. Skirtumas yra svarbus. Visuose teologiniuose kanonuose paaiškinama, jog kiekvienas, paneigęs Susirinkimo nutarimus, yra pašalinamas iš bendruomenės: „*anathema sit*" - tebūnie atskirtas. Bet Susirinkimas niekada neskelbia anatemos disciplinos klausimais . Susirinkimo sankcijos taikomos tik dėl dogmatinių išaiškinimų.

Visa tai reikšminga mūsų svarstymams. Aš jau atkreipiau dėmesį į ryšį tarp tikėjimo ir maldos (liturgijos), ypač tarp tikėjimo ir aukščiausios liturgijos formos - viešųjų pamaldų.

Šis ryšys pasiekia savo klasikinę išraišką Tridento Susirinkime, kuris šią temą nagrinėjo trijuose posėdžiuose: 1551 spalio 13 d., 1562 liepos 20 d. (skirtas vien Eucharistijos temai) ir ypač 22-asis posėdis 1562 rugsėjį, kuriame nustatyti dogmatiniai straipsniai ir kanonai dėl šventosios Mišių Aukos. Yra taip pat ir ypatingas dekretas dėl dalykų, į kuriuos laikant Mišias reikėtų atkreipti dėmesį ar kurių vengti. Tai yra klasikinis, centrinis, autoritetingas ir oficialus pasisakymas apie Bažnyčios nuomonę šia tema.

Šis dekretas pirmiausia svarsto Mišių prigimtį. Martynas Liuteris aiškiai ir atvirai paneigė šią prigimtį, teigdamas, jog Mišios nėra Auka. Tiesa, reformatoriai ne iškart panaikino visas Mišių dalis, kurios atspindėjo tikrąjį tikėjimą ir prieštaravo jų naujoms doktrinoms, kad nesukeltų paprastų tikinčiųjų nerimo. Pavyzdžiui, jie išlaikė Ostijos pakylėjimą, kurį įterpė tarp Sanctus ir Benedictus.

Liuteriui ir jo pasekėjams pamaldos susidėjo pirmiausia iš pamokslo kaip švietimo priemonės ir pamokymų. Tarpuose būdavo maldos ir himnai. Šv. Komunijos priėmimas tebuvo antraeilės reikšmės. Liuteris dar tikėjo į Kristaus buvimą duonoje priėmimo akimirką, bet griežtai atmetė Mišių kaip Aukos pobūdį. Altorius jam neturėjo būti Aukos vieta.

Nesunku suprasti iš šio atmetimo kylančius trūkumus protestantų liturgijoje. Ši liturgija yra visai kita nei Katalikų Bažnyčioje. Taip pat suprantama, kodėl Tridento Susirinkimas katalikų tikėjimą apie eucharistinės Aukos prigimtį apibrėžė kaip „tikrą Auką už nuodėmes". Jėzaus Kristaus Aukoje kunigas yra paties Kristaus pavaduotojas. Dėl savo šventimų jis yra tikras „*alter Christus*" - kitas Kristus. Tariant perkeitimo žodžius, duona virsta Kristaus Kūnu ir vynas - Jo Krauju. Šis Jo Aukos įvykdymas yra Dievo pagarbinimas.

Susirinkimas konstatavo, kad ši Auka nėra nauja, nepriklausoma nuo Kryžiaus Aukos, kad ji neatskiriama nuo vienkartinės Kristaus Aukos. Ji sudabartinama nekruvinu būdu taip, kad Kristaus Kūnas ir Kraujas substanciškai atsiranda dabartyje, nors regimi duonos ir vyno pavidalais. Todėl nėra naujų Aukos nuopelnų, nes Jėzus Kristus Mišiose nuolat pratęsia ir atnaujina begalinius kruvinos kryžiaus Aukos vaisius.

Todėl aišku, jog Aukos veiksmas įvyksta perkeitimo metu. Atnašavimas, kai duona ir vynas paruošiami perkeitimui, bei Komunija

yra nors neatskiriamos, bet neesminės Mišių dalys. Svarbiausias yra perkeitimas, kurio metu kunigas, pavaduodamas Kristų, ir tuo pat būdu kaip Kristus ištaria perkeičiančius žodžius.

Tai ir yra Mišios, todėl jos negali būti paprasta Komunijos puota, paprastas kryžiaus Aukos prisiminimas. Jos yra tikras nekruvinas kryžiaus Aukos sudabartinimas.

Dėl to suprantama, jog Mišios yra veiksmingas kryžiaus Aukos atnaujinimas. Iš esmės jos yra Dievo pagarbinimas, tik jam vienam priklausantis. Šis pagarbinimas apima ir kitus elementus: šlovinimą, dėkojimą už visas malones, kurias gavome, gailestį už padarytas nuodėmes bei reikalingų malonių prašymą. Savaime aišku, Mišios gali būti aukojamos viena ar visomis šiomis intencijomis.

Šios doktrinos buvo suformuluotos ir paskelbtos Tridento Susirinkimo 22-ojo posėdžio straipsniuose ir kanonuose.

Iš šios esminės teologinės Mišių prigimties galima padaryti įvairių išvadų. Pirmoji yra dėl „*Canon Missae*" - Mišių Kanono.

Romos liturgija visada turėjo tik vieną Kanoną, kuris buvo įvestas Bažnyčios prieš daug šimtmečių. Tridento Susirinkimas 4-ame straipsnyje ypač tvirtai nustato, jog šiame Kanone „nėra jokios klaidos" ir „jame nėra nieko, kas nedvelktų vien šventumu ir pamaldumu bei nekeltų aukos Dievui suvokimo". Jo sudėtis pagrįsta mūsų Viešpaties žodžiais, apaštalų tradicija ir šventųjų popiežių mokymu. 6-asis Kanonas prie šio dekreto grasina ekskomunika kiekvienam, kas „sakys, jog Šventųjų Mišių Kanone yra klaidų ir todėl jis yra panaikintinas".

Susirinkimas 5-ame straipsnyje išaiškino: „Žmogiškoji prigimtis yra tokia, jog be pagalbos iš išorės ji negali lengvai prie dieviškų dalykų apmąstymo pakilti. Todėl Šventoji Motina Bažnyčia įsakė tam tikras apeigas"- tylią arba balsią maldą, palaiminimus, žvakes, smilkymą, rūbus ir t.t. Daugelis šių ženklų savo kilme siekia „apaštalų mokymą ir paveldą".

Šiais regimais tikėjimo ir pamaldumo ženklais pabrėžiamas Aukos pobūdis. Ženklai sustiprina ir paskatina tikinčiuosius apmąstyti dieviškus Mišių Aukos elementus. Tam, kad apsaugotų šią doktriną, 7-asis Kanonas grasina ekskomunika visiems, kurie apibūdina šiuos išorinius ženklus kaip neteisėtą kelią į bedievystę, priešingą pamaldumui. Tai yra pavyzdys to, ką aš jau anksčiau esu apsvarstęs: tokio pobūdžio pasisakymai kartu su

Kanonų sankcijomis turi ne tik disciplinarinę, bet ir teologinę reikšmę.

Susirinkimas 6-ajame straipsnyje pabrėžia Bažnyčios norą, kad visi tikintieji, kurie dalyvauja Mišiose, priimtų šventąją Komuniją, tačiau išaiškina, kad jei kunigas priima Šventąją Komuniją vienas, Mišios dėl to nevadinamos privačiomis ir negali būti dėl to kritikuojamos ar uždraustos. Tokiu atveju tikintieji priima Šventąją Komuniją dvasiniu būdu. Kita priežastis yra ta, kad visos Mišios yra aukojamos kunigo kaip viešo Bažnyčios tarno už visus mistinio Kristaus Kūno narius. Todėl 8-asis kanonas grasina ekskomunika visiems, kurie sako, kad tokios Mišios yra neleistinos ir dėl to turėtų būti uždraustos. Tai vėlgi yra teologinis pasisakymas.

8-asis straipsnis ypatingai skiriamas Dievo garbinimo kalbai Šventosiose Mišiose. Yra žinoma, kad visų religijų apeigose yra vartojama kokia nors sakrali kalba. Pirmuosius tris Romos Katalikų Bažnyčios šimtmečius tokia buvo graikų kalba - tarptautinė lotynų pasaulio šnekamoji kalba. Nuo ketvirtojo amžiaus Romos imperijoje bendrąja tapo lotynų kalba. Šimtmečius lotynų kalba buvo vienintelė kulto kalba Romos Katalikų Bažnyčioje. Aišku, lotynų kalba buvo ir Romos ritualo centrinių pamaldų - šv. Mišių kalba. Taip išliko ir po to, kai lotynų kalbą kaip gyvąją liaudies kalbą pakeitė įvairios romaninės kalbos.

Dabar priartėjome prie klausimo: kodėl gi dar kartą nepakeitus kulto kalbos? Mes atsakome: dieviškoji Apvaizda nustato taip pat ir antraeilius dalykus. Štai pavyzdys: Palestina, tai yra Jeruzalė, yra išganymo per Jėzų Kristų vieta. Roma yra Bažnyčios centras. Petras nebuvo gimęs Romoje, jis atvyko į Romą. Kodėl? Nes ji tuo metu buvo Romos imperijos arba tiesiog pasaulio centras. Tai buvo praktinis pagrindas tikėjimo plėtimui Romos imperijos pagalba - nors tai tėra žmogiškas dalykas, istorinis klausimas. Bet tokiu būdu ir veikia dieviškoji Apvaizda.

Kitose religijose galima pastebėti panašų procesą. Musulmonams senoji arabų kalba yra mirusi, bet ji lieka jų liturgijos, kulto kalba. Induistams tokia kalba yra sanskritas. Liturgija neišvengiamai susijusi su antgamtine sritimi. Dėl to jai reikia savos, religinės, kalbos, kuri negali būti „vulgarioji".

Susirinkimo tėvai labai gerai žinojo, kad dauguma tikinčiųjų, kurie tada dalyvaudavo Mišiose, nesuprato lotynų kalbos, ir net negalėjo skaityti

vertimų, nes buvo daugiausia neraštingi. Tėvai taip pat žinojo, kad Mišiose „yra daug pamokomo tikinčiai liaudžiai".

Bet nepaisant to, jie nesutiko su protestantų požiūriu, kad Mišias reikia celebruoti tik liaudies kalba. Kad pamokytų tikinčiuosius, Susirinkimas įsakė visuotinį laikymąsi šventosios Romos Bažnyčios - „visų bažnyčių motinos ir mokytojos", nurodymų ir įpareigojo kunigus paaiškinti tikintiesiems centrinę šventųjų Mišių paslaptį.

Devintasis kanonas grasina ekskomunika visiems, kurie teigia, jog Mišios turi būti celebruojamos tik liaudies kalba. Pritraukia dėmesį tai, kad tiek straipsnyje, tiek kanone Tridento Susirinkimas atmeta vien tik liaudies kalbos išskirtinumą šventosiose apeigose. Kita vertus, turime atsižvelgti į tai, kad visi šie Susirinkimo nutarimai nėra vien disciplinarinės priemonės. Jie turi dogmatinį, teologinį pagrindą, kuris siejasi su pačiu tikėjimu.

Pagrindą šiam rūpesčiui pirmiausia atrandame toje pagarbioje baimėje, kurią dera reikšti Mišių paslapčiai. Betarpiškai po to einantis dekretas apie tai, į ką Mišių laikyme reikia atkreipti dėmesį ar ko vengti, išaiškina, jog šios pagarbios baimės trūkumas neatskiriamas nuo tikėjimo trūkumo. Pagarbos praradimas visada siejasi su tikėjimo nusilpimu. Susirinkimas taipogi norėjo dar labiau sustiprinti tą mokymą, kuris išreikštas Mišiose. Lotynų kalbos preciziškumas saugo jų turinį nuo nesupratimo ar galimų klaidų, kurios gali kilti iš netikslios kalbos.

Remdamasi šiais dalykais, Bažnyčia nuolat gynė šventąsias kalbas. Mūsų laikais Pijus XI-asis yra įsakmiai pasakęs, jog šios kalbos turi būti „*non vulgaris*", t.y. ne liaudies kalbos. Dėl to 9-asis kanonas paskelbė ekskomuniką visiems, kurie teigia, jog Romos Bažnyčios ritualas, kuriame dalis Kanono ir perkeitimo žodžiai kalbami tyliai, turi dėl to būti uždraustas. Ta tyla turi teologinį pagrindą.

Galų gale reformų dekreto iš 22-ojo Tridento Susirinkimo posėdžio pirmajame kanone randame tikrus nurodymus, kurie turi tam tikra prasme disciplinarinį pobūdį, tačiau papildo dogmatinę dalį. Kadangi nėra nieko, kas labiau tiktų tikintiesiems prie gilesnio paslapčių supratimo atvesti, kaip kulto tarnų gyvenimas ir pavyzdys. Šie tarnai (t.y. kunigai) turėtų savo gyvenimą bei elgesį į šį tikslą orientuoti. Tai turi atsispindėti jų aprangoje, jų elgesyje ir kalboje. Jie turi net mažų nusikaltimų vengti, nes šie jų padėtyje bus įvertinti kaip sunkūs. Jų viršininkai turi kunigus skatinti gyventi pagal visą teisingo

klerikalinio elgesio tradiciją.

Dabar galime geriau įvertinti ir suprasti ginčų dėl Tridento Susirinkimo mokymo apie Mišias kaip Šventosios Liturgijos viršūnę, teologinį pagrindą ir pamatus. Mes galime Tridento Mišių grožį pateikti ne tik, kaip atsakymą į rimtą protestantizmo iššūkį vienoje kurioje istorijos epochoje, bet ir kaip pavyzdį Bažnyčiai ir II Vatikano Susirinkimo liturginei reformai.

Pirmiausia turime nustatyti teisingą šios reformos reikšmę. Mes pabrėžiame, kaip svarbu teisingai suprasti tai, kas vadinama popiežiaus Pijaus V-ojo Mišiomis, nes jos atitiko Tridento Susirinkimo tėvų norus.

Dabar turime akcentuoti tikrąjį Antrojo Vatikano Susirinkimo Mišių vardą - posusirinkiminės liturginės komisijos Mišios. Paprasčiausiai peržvelgę Antrojo Vatikano Susirinkimo konstituciją apie liturgiją galime pamatyti, jog **Susirinkimo valia ir liturginės komisijos valia dažnai viena su kita nesutinka - jos net atvirai konfliktuoja tarpusavyje**.

Trumpai pasvarstykime svarbiausius skirtumus tarp dviejų liturginių reformų ir tai, ką galima pavadinti jų teologiniu patrauklumu.

PIRMA: protestantiškos erezijos akivaizdoje Pijaus V-ojo Mišios kaip teologinių diskusijų ir specialių Susirinkimo nutarimų rezultatas, iškėlė centrinę Mišių kaip Aukos tiesą. Pauliaus VI-ojo Mišios (taip vadinamos, nes už liturginės komisijos darbą po II Vatikano Susirinkimo galiausiai buvo atsakingas popiežius) savo ruožtu pabrėžia vieną integralią Mišių dalį, būtent Komuniją, o to rezultatas yra Aukos pertvarkymas į paprastą valgį. Didelė reikšmė Naujosiose Mišiose teikiama skaitiniams ir pamokslui, taip pat kunigui yra leista įterpti asmeninius žodžius ir paaiškinimus. Tai parodo tendenciją, kurią galime pavadinti prisitaikymu prie protestantiškos pamaldų idėjos...

Prancūzų filosofas Jean Guitton pasakė, jog pats Paulius VI-asis jam atskleidė norėjęs naująją katalikų liturgiją padaryti kuo panašesnę į protestantų pamaldas.Yra aiškiai būtina patvirtinti tikrąją šio pasakymo reikšmę, nes visi vieši Pauliaus VI-ojo išaiškinimai - pirmiausia jo puiki enciklika „*Mysterium Fidei*", paskelbta 1965 metais, greit po Susirinkimo pabaigos, ir jo „Dievo Tautos Credo" parodo jo visišką ortodoksiją. Taigi, kaip galėtume paaiškinti šiuos prieštaringus pasisakymus?

Tuo pačiu turime pabandyti suprasti ir naująją altoriaus ir kunigo

padėtį. Pagal gerai pagrįstą Mons. Klauso Gamberio studiją apie altoriaus padėtį senose Romos bazilikose ir kitur, senosios statybos kriterijus buvo atsigręžimas ne į besimeldžiančią bendruomenę, o į rytų kryptį, nes rytai simbolizavo tekančią saulę - Kristų, kuris ir buvo garbinamas. **Visiškai nauja altoriaus ir kunigo, atsigręžusių į bendruomenę, padėtis buvo anksčiau uždrausta, o dabar gi tapo Mišių, kaip bendruomenės susirinkimo, išraiška.**

ANTRA: senovės liturgijoje Kanonas buvo Mišių Aukos centras. Kaip teigia Tridento Susirinkimas, Kanonas kyla iš apaštalų tradicijos ir Grigaliaus Didžiojo laikais, t.y. 600 metais buvo iš esmės pilnas. **Romos Bažnyčia niekada neturėjo kitų Kanonų.** Patys žodžiai „*mysterium fidei*", tikėjimo paslaptis, perkeitimo formulėje buvo patvirtinti Inocento III-iojo, visų pirma per Liono vyskupo intronizaciją. Aš nežinau, ar dauguma liturgijos reformuotojų žino šį faktą. Šv. Tomas Akvinietis net atskiru straipsniu pateisino šį „*mysterium fidei*", o Florencijos Susirinkimas šiuos žodžius pabrėžtinai patvirtino kaip perkeitimo žodžių sudėtinę dalį.

Iš naujosios liturgijos perkeitimo formulės žodžiai „*mysterium fidei*" buvo pašalinti. Kodėl? Taipogi buvo duotas ir leidimas naujiems Kanonams. Antrasis Mišių Kanonas, kuriame net nepaminėtas Mišių kaip Aukos pobūdis, yra trumpiausias ir praktiškai beveik visai pakeitė senąjį Romos Kanoną. Tuo prarastas Tridento Susirinkimo teologinis supratimas.

Dieviškosios Aukos paslaptis turi būti kiekviename (tradiciniame) rituale įvairiais būdais aktualizuota. Lotyniškose Mišiose pagal Tridento Susirinkimo nurodymus ji pabrėžiama tylia lotyniška Kanono malda. Naujose Mišiose garsiu Kanono skaitymu ji buvo panaikinta.

TREČIA: Antrojo Vatikano Susirinkimo reforma sugriovė arba pakeitė didžiosios dalies turtingo liturgijos simbolizmo reikšmę, nors Rytų apeigose jis išlaikytas. Tridento Susirinkimas pabrėžė šio simbolizmo svarbą...

Dėl šio fakto apgailestavo net vienas ateistas psichoanalitikas, pavadinęs Antrąjį Vatikano Susirinkimą „buhalterių Susirinkimu".

Yra vienas teologinis principas, kurio visai nepaisė liturginė reforma, nors jis buvo patvirtintas Tridento ir net Antrojo Vatikano Susirinkimo po ilgos ir nuobodžios diskusijos. (Aš ten buvau ir galiu paliudyti, kad aiškios galutinio konstitucijos teksto nuostatos yra dar kartą iš esmės patvirtintos). Šis

principas yra toks: lotynų kalba lotyniškose apeigose turi būti išlaikyta. **Tiek Tridento susirinkime, tiek Antrajame Vatikano Susirinkime tėvai leido vartoti liaudies kalbą tik išimtiniais atvejais**

Popiežiaus Pauliaus VI-ojo reforma šią išimtį pavertė išimtine norma. Šiandien, matydami liturginės reformos įvesto visuotinio liaudies kalbos vartojimo pasekmes, galime suprasti, koks teologiškai pagrįstas yra lotynų kalbos išlaikymas šv. Mišiose. Tai suvokė abu Susirinkimai. Liaudies kalba dažnai vulgarizuoja pačias Mišias, o pirminės lotynų kalbos vertimas sukelia labai rimtus dogmatinius nesusipratimus ir klaidas.

Ankstesniais laikais liaudies kalba buvo uždrausta, nors žmonės nemokėjo skaityti ir buvo iš skirtingų tautų. O šiandien įvairios kilmės ir tautybės katalikai gali naudoti apeigose skirtingas kalbas ir dialektus pasaulyje, kuriame jie vis glaudžiau susiejami ir kuris kasdien tampa vis mažesnis. Šis viešųjų pamaldų Babelio bokštas atneša išorinės vienybės praradimą pasaulinėje Katalikų Bažnyčioje, kurią kažkada vienijo viena bendra kalba. Tai taip pat tampa proga kilti tarpusavio ginčams net pačiose Mišiose, kurios turėtų būti išorinės bei vidinės harmonijos tarp katalikų dvasia ir centru. Visame pasaulyje matome daugybę šio nesutarimo, sukelto liaudies kalbų įvedimu, pavyzdžių.

Ir dar vienas samprotavimas. **Anksčiau kiekvienas kunigas visame pasaulyje galėjo laikyti Mišias lotyniškai visoms bendruomenėms, ir visi kunigai galėjo lotyniškai suprasti**. Deja, šiandien joks kunigas negali celebruoti Mišių visiems pasaulio žmonėms. Turime pripažinti, kad tik keletą dešimtmečių po liturginės kalbos reformos praradome sugebėjimą net dideliuose tarptautiniuose susitikimuose, tokiuose kaip eucharistiniai kongresai, kartu melstis ir giedoti. Taip pat yra ir susirinkimuose su popiežiumi! Mes nebegalime kartu giedoti ir melstis!

Galiausiai mes turime Tridento Susirinkimo šviesoje apmąstyti kunigo, šventųjų paslapčių tarno elgesį, kurio gilų ryšį su pačia kunigyste pabrėžė Tridento Susirinkimas. Teisingas kunigo elgesys, kunigo rūbas, ori laikysena - visa tai skatina žmones sekti tuo, ką sako ir ko moko kunigas. Deja, dažnai bjaurus daugelio kunigų elgesys nutrina skirtumą tarp įšventinto kunigo ir

pasauliečio, ir vietoje to sukuria skirtumą tarp kunigo ir „alter Christus", kito Kristaus.

Mūsų samprotavimų apibendrinimui galėtume pasakyti, kad Tridento Mišių teologinis grožis gretintinas su Antrojo Vatikano Susirinkimo Mišių nekorektiškumu. Dėl to „*Christifideles*" - tikintieji Kristumi, paklusnumo teisėtiems vadovams dvasioje, tęsdami teologinę tradiciją, turėtų rodyti savo meilę Tridento Mišioms ir teisėtą norą, kad jos būtų grąžintos.

(iš „ The Latin Mass")

Ištrauka iš inteviu su kardinolu Alfonsu Stikleriu

Klausimas kardinolui: Ar yra popiežius Paulius VI-asis faktiškai uždraudęs senąsias Mišias?

Atsakymas: 1986 metais popiežius Jonas Paulius II-asis komisijai iš naujų kardinolų yra iškėlęs du klausimus. Pirma: ar popiežius Paulius VI-asis arba kitas kompetentingas autoritetas uždraudė mūsų laikais paplitusį Tridento Mišių šventimą? Ne. Jis tiesiai paklausė (kardinolą) Beneli:„ Ar Paulius VI-asis uždraudė senąsias Mišias?" Beneli neatsakė nei taip nei ne.

Kodėl? Nes jis negalėjo pasakyti: „Taip, jis jas uždraudė". (Paulius VI-asis) negalėjo uždrausti Mišių, kurios buvo galiojančios nuo pat pradžių ir buvo tūkstančių šventųjų bei tikinčiųjų Mišiomis. Jam kaip tik kėlė sunkumų tai, kad jis negalėjo jų uždrausti. Todėl jis tegalėjo pasakyti: „Aš noriu, kad būtų celebruojamos naujosios Mišios". Taigi visi kardinolai (toje komisijoje) atsakė: „Šventasis Tėvas norėjo, kad visi priimtų naująsias Mišias."

Aštuonių kardinolų (iš devynių) atsakymas 1986 metais buvo toks, kad šv. Pijaus V-ojo Mišios niekada nebuvo panaikintos. Aš galiu tai patvirtinti, nes buvau vienas iš tų

pasauliečių "įtraukimas" į "Naujasias Mišias" Austrijoje (prie Glensdorfo, 1988 liepos 17 d. per „šventines pamaldas")

kardinolų. Tik vienas buvo prieš leidimą aukoti šias Mišias. Visi likę buvo už leidimą visiems pasirinkti senąsias Mišias. Aš manau, popiežius šį atsakymą priėmė. Bet tada kai kurios vyskupų konferencijos išgirdo apie šią galimybę ir kreipėsi į popiežių, teigdamos: „To kategoriškai negalima leisti, nes tada tai galėtų sukelti prieštaravimus tarp tikinčiųjų." Aš manau, jog, kai popiežius išgirdo šį argumentą, tai ir nepasirašė leidimo. Aš gi iš savo patirties galiu pasakyti, kad komisijos atsakymas buvo teigiamas."

„Antrasis klausimas yra labai įdomus: „Ar gali vyskupas kokiam nors žinomam kunigui uždrausti aukoti Tridento Mišias?" Devyni kardinolai balsavo vienbalsiai už tai, kad joks vyskupas negali katalikų kunigui uždrausti aukoti Tridento Mišių. Mes neturime jokio oficialaus draudimo ir tikiuosi, kad popiežius niekada nieko panašaus nedarys. Turbūt todėl, kad Pijus V-asis šias Mišias paskelbė visiems laikams. Pijaus V-ojo žodžiai buvo paprastas ir rimtas popiežiškas sprendimas. Jis tiesiog pasakė: „Tai galios visada". Bet tas popiežiaus dekretas dėl Tridento Mišių nustatymo buvo ne teologinis, ne dogmatinis pasisakymas. Jis taip pat gali būti jo įpėdinių pakeistas.

Itališkai sakoma, kad vienas popiežius duoda bulę, o kitas ją pasiima atgal, t.y. jis gali savo pirmtako nutarimą pakeisti, kai tai nėra dogmatinis nutarimas. Bet yra beveik neįmanoma pakeisti to, kas nenutrūkstamai buvo kartojama bei yra tikėjimo arba moralės klausimais. Toksai pakartojimas yra popiežiaus Pauliaus VI-ojo laikysenos kontracepcijos klausimu pasikeitimo pagrindas, nes anksčiau jis pasisakė už piliules, už kontraceptines priemones. Jis pakeitė savo nuomonę, kai mažuma galėjo tiksliai įrodyti, jog Susirinkimai ir popiežiai pabrėžtinai ir nuolat pasisakė prieš kontracepciją. Tada jis pasakė: „Tai praktiškai",- ne dogmatiškai, - „praktiškai nereformuotina". Visi šie svarbūs dalykai gali būti pakeisti, bet praktiškai jie niekad nebus ir negali būti pakeisti..."

(iš „The Latin Mass"),
(publikuota Mitteilungsblatt Nr.2O6 p.29-39)

Popiežius Celestinas I V-ame a. mokė: „kaip meldiesi taip ir tiki".
Tridento susirinkimas XVI a. mokė: „Žmogiškoji prigimtis yra tokia, jog be pagalbos iš išorės ji negali lengvai prie dieviškų dalykų apmąstymo pakilti."
Kokią „pagalbą" maldoje suteiks taip „atnaujinamos" šventovės XX a. pabaigos katalikui?
Kuo gi tikės ir kurlink „kils" jo siela?..

Bažnyčia prieš restauraciją (Bazelio arkivyskupija)

Ta pati bažnyčia po „restauracijos"

CHARIZMATINIS JUDĖJIMAS - AR TAI KATALIKIŠKA?

Ištraukos iš ruošiamos spaudai to paties pavadinimoTėvo K. Stehlin knygos

CHARIZMATINIO JUDĖJIMO SĖKMĖS PRIEŽASTYS

Daugelis žmonių, vargšų ar turtuolių, blogai jaučiasi šiandieniniame pasaulyje, kuriame viešpatauja technokratija, biurokratija, kova dėl pinigų... [Jie] randa [Charizmatiniame] judėjime meilės ir draugystės atmosferą, kuri leidžia jiems atlaikyti pasaulio abejingumą tikėjimui ir Dievui" *(Prancūzijos episkopato pranešimas).*

Tikintieji jaučia tuštumą net Bažnyčioje, yra nusivylę posusirinkiminėmis reformomis. Vietoje maldos ir garbinimo dabar pamoksluose ir veikloje viešpatauja politinė, humanitarinė ir socialinė dvasia. Tad ieškoma kažko kito.

„Ateis diena, kai žmonėms taip pabos kalbėjimas apie žmones, kad jie pravirks iš džiaugsmo, kai kas nors pradės jiems kalbėti apie Dievą."[1]

Kai kurie praranda tikėjimą, kiti eina į rytietiškas arba protestantiškas sektas.

Atsinaujinimas Šv. Dvasioje (t. y. charizmatinis judėjimas - red. past.) tokioje situacijoje tarsi pateikia idealų problemų sprendimą, nes pasireiškia kaip tradicinio bažnytinio gyvenimo ir kažko naujo sintezė. Iš tradicinio bažnytinio gyvenimo elementų judėjimas siūlo maldos ir adoracijos gyvybingumą, religinį entuziazmą, formacinius susitikimus... Judėjimo naujovė yra jaunimo, laisvo nuo senų ir tradicinių institucijų, įsitraukimas į jį ir užsidegimas. Be to, sintezės idėja visada žavėjo žmones: charizmatinis judėjimas rodo tokią sintezę, jungdamas Bažnyčios Tradiciją su naujomis idėjomis ir net su kitų tikėjimų idėjomis.

Beveik visa katalikiška spauda remia charizmatinį judėjimą. Tapo tikrai madinga spausdinti publicistų, susijusių su charizmatiniu judėjimu, straipsnius.

Kardinolai ir vyskupai ne tik dalyvauja judėjimo suvažiavimuose, bet yra ir tarptautinių charizmatizmo komitetų nariai.

Popiežiai Paulius VI (1975 05 19) ir Jonas Paulius II (1979 12 11 bei daug kartų vėliau) priėmė charizmatikus audiencijoms ir giria jų veiklą.

1984 metais Romoje charizmatinio judėjimo organizuotose rekolekcijose dalyvavo 80

vyskupų ir virš 6000 kunigų iš 120 pasaulio šalių.

Materializmo ir sensualizmo amžiuje žmonės praranda sugebėjimą logiškai, šaltai samprotauti ir ramiai mąstyti. Sensacijose ieškoma kažko, kas patrauktų jausmus. Reklama visiškai remiasi jausmais. Religiniame lygmenyje taip pat yra tam tikri jausmų kerai: tai religinis išgyvenimas, laimės jausmas, panirimas į vidinius malonumus (charizmatikai tai vadina dieviškojo buvimo jutimu arba Šv. Dvasios dovana), stebuklingų dalykų kutenimas (charizmos, išgydymai...). Šiandien jokiu būdu negalima įsivaizduoti tokio dvasingumo, kokį turėjo pvz. šv. Kryžiaus Jonas, pasmerkęs šitokį Dievo jutimo ieškojimą. Visa religija dabarties žmonėms pirmiausia yra iš pasąmonės kylančių religinių jausmų išraiška.

Kiti ieško fizinio arba moralinio pasveikimo. Jiems judėjimas yra psichinių problemų ir kitokių asmeninių sunkumų išsprendimo priemonė. Pirmiausia ieškoma savęs paties patenkinimo.

Tokia prasme charizmatinis judėjimas yra toks pats patrauklus kaip Rytų religijos (Dzen, Joga...). Beje, ir jose galima surasti tokius pačių stebuklingų dalykų, kartais net intensyvesnių nei judėjime.

Jeigu palygintume charizmatikų pasakojimus pvz. su roko grupių (AC/DC, Pink Floyd) koncertų dalyvių pasakojimais, galėtume patvirtinti, kad vidiniai pojūčiai ir potyriai yra tokie patys! Skiriasi tik tai, kad charizmatikai vadina tuos jausmus „Dievo buvimu", o tokių koncertų mėgėjai savo laimės pojūtį salės atmosferoje priskiria grupės sugebėjimams.

Kritika

Teigiami judėjimo aspektai

Prie tokių neabejotinai priskirtini:

Apaštalavimas be žmonių gėdijimosi. Narių entuziazmas ir stropumas.

Karitatyvinė veikla. Daugelis narių yra tikri meilės artimui didvyriai. Humanitarinė veikla, vykdoma daugelyje pasaulio šalių.

Tradicinis religinis aktyvumas: piligriminės kelionės, procesijos, Švenčiausiojo Sakramento adoracija, maldõs ir meilės artimui atmosfera: „Mylėkite vienas kitą, kaip aš jus pamilau!".

Auklėjimas, formavimas, įvedimas į Šventojo Rašto skaitymą, Bažnyčios dvasingumą, mistinį gyvenimą, privataus gyvenimo tvarkymas šventųjų pavyzdžiu.

Dvasinio gyvenimo parapijose prikėlimas ir atnaujinimas.

Neigiami aspektai

Iliuminizmas

Bažnyčios istorijoje atsirasdavo daugybė judėjimų, bendruomenių, turinčių tokius pačius bruožus kaip charizmatizmas: užsidegimas, entuziazmas, intensyvi malda, sėkmė apaštalavime, greitas vystymasis, charizmos, vadovai, manantys, kad yra betarpiškai inspiruojami Dievo. Tokie judėjimai Bažnyčioje buvo:

montanistai II amžiuje,
valdiečiai XII a.,
laisvosios Dvasios broliai,
alumbrados XVI a.,
kvietistai XVII ir XVIII a.

Šie susibūrimai visuomet vystydavosi beveik tokiu pačiu būdu. Iš pradžių įkūrėjas jaučia stipresnio ir uolesnio dvasinio gyvenimo poreikį. Jaučia, kad Viešpats Dievas šaukia jį į labiau evangelišką gyvenimą: tarnystę, vargingumą, marinimąsi…

Vėliau jis pajunta poreikį perduoti savąjį Dievo patyrimą kitiems žmonėms. Tad kviečia "patirti" tokius pačius jausmus. Tokiu būdu slaptai atskleidžia nedideliems mokinių būreliams savo asmeninius patyrimus. Atsiranda intymi bendros maldos atmosfera, kuri parengia grupę charizmų gavimui, Dievo pajautimui. Dėl to grupė gyvena nuolatiniame entuziazme, pakilime, kupiname kilnių jausmų. Toks entuziazmas neįtikėtinu greičiu yra perduodamas kitiems žmonėms, skatindamas greitą bendruomenės plitimą. (Pvz. valdiečių vadovas Valdo po penkų metų veiklos turėjo per 5 milijonus mokinių).

Svarbiausia, kad šių bendruomenių nariai yra įsitikinę, kad patyrimas yra jų mokymo teisingumo garantija. Tikėjimo indėlis, dogmos, abstrakti tikėjimo tvarka yra niekas, palyginus su jų pačių patyrimais.

Štai, pavyzdžiui, Neokatechumenatas kalbėdamas apie tikrąjį Kristaus buvimą Švenčiausiajame Altoriaus Sakramente, tvirtina, kad *„Katalikų Bažnyčia buvo tiek apsėsta tikrojo buvimo idėja , kad jai tai atstojo viską. Pašėlusios teologinės diskusijos klausimu, ar Kristus faktiškai yra vyne ir duonoje, yra juokingos. Tam tikru momentu reikėjo akcentuoti tikrąjį buvimą, kad galėtų pasipriešinti protestantams, tačiau dabar tai nėra reikalinga ir jau nebereikia ties tuo apsistoti."* („Katechezė").

Jeigu tokiose situacijose Bažnyčia įsikiša ir nurodo klaidas ar bent jau pavojingas judėjimo tendencijas, tuomet Šv. Dvasios vardu imama maištauti prieš ją. Bažnyčios mokymo pasmerkti, jie puola į fanatizmą. Tokia nuostata neišvengiamai veda prie vis didesnių dogmatinių klaidų ir moralinių nukrypimų.

Charizmatizmas yra iliuministinis judėjimas

Būtinai reikia atkreipti dėmesį į du labai svarbius įvykius, kurie yra tiesiog vadovėliniai iliuminizmo pavyzdžiai.

Pirmasis yra susijęs su Jamaa („Audra") judėjimu Kaire. Pranciškonas, tėvas Placide Temples įkūrė „Naujojo Šventosios Dvasios atsiuntimo judėjimą" („Šv. Dvasios Audra"). Judėjimas perėjo tipiškus iliuminizmo etapus: naują gyvenimą Bažnyčioje, entuziazmą, judėjimo paslaptingumą bei įvairias Afrikai būdingas iniciacijas "atsivertimų" bangą, charizmas, daugybę žmonių bažnyčiose. 1972 metais judėjimas buvo arkivyskupo iš Kinšasos pasmerktas už eretišką mokymą, baisius moralinius nukrypimus: bendruomeninę turto ir net asmenų nuosavybę bei visišką šeimos ir santuokos institutų sunaikinimą.[2]

Antrasis, labiau žinomas nutikimas - tėvo Vlasiko, charizmatikų kunigo ir 6 vaikų veikla Medjugorėje. Jie teigia, kad reguliariai, kasdien mato Dievo Motinos apsireiškimus. T. Vlasik ir jo draugai charizmatikai propaguoja šiuos apsireiškimus, nors nebuvo atliktas joks kanoninis apsireiškimų tyrimas, nepasisakė bažnytiniai ekspertai (egzorcistai, kanonizacijos procesų specialistai). Jie teigia, kad apsireiškimų tikrumo pakankamas įrodymas yra stebuklai ir charizmos. Tačiau vietinis vyskupas iš Mostaro pareikalavo pagal Kanonų teisę privalomo tų dalykų tyrimo. Rezultatas buvo neigiamas: per daug dogmatinių klaidų, prieštaravimų vizijas matančių liudijimuose, neįmanomi Dievo Motinos pasisakymai, nepakankami antgamtinio apsireiškimo ženklai. *Contra factum non est argumentum!*

„Deja yra tokių, kurie paskubėjo, užbėgdami už akių Bažnyčios nuosprendžiui. Jie išgarsino "stebuklus ir antgamtinius įvykius", o nuo altoriaus skelbė privačius apsireiškimus, kas yra uždrausta iki to laiko, kol Bažnyčia pripažins tuos dalykus autentiškais. Atsižvelgdami į tai, daugelio vietovių žmonės susilaikė ir neorganizavo maldinių kelionių, laukdami Bažnyčios sprendimo. Pirmiausia, Komisija Medjugorės įvykiams tirti 1984 metų kovo mėnesį išsiuntė įspėjimą. Jokio rezultato. Po to Vyskupų Konferencija tų pačių metų spalio mėnesį, uždraudė organizuoti oficialias maldines keliones į Medjugorę ("oficialiai" - reiškia bendrą organizaciją ir žmonių sukvietimą). Viskas veltui. Vėliau, Romoje, Tikėjimo Doktrinos Kongregacija 1985 metų gegužės 23 dieną išsiuntė Italijos Vyskupų

Konferencijai laišką su prašymu stengtis apriboti maldines keliones, organizuojamas iš Italijos į Medjugorę... o taip pat įvairaus pobūdžio propagandai. Taip pat nesėkmingai. Pagaliau J.E. kard. Franjo Kuharic ir aš asmeniškai,Jugoslavijos Vyskupų Konferencijos vardu, 1987 m. viešai paskelbėme deklaraciją: "Yra neleistina organizuoti piligrimystes ir kitokias manifestacijas, motyvuotas antgamtiniu pobūdžiu, nes jis negali būti priskiriamas įvykiams Medjugorėje". Tai yra aukščiausios bažnytinės svarbos deklaracija, kuri privalo būti gerbiama".[3]

Į šio tyrimo rezultatus sureagavo visi svarbiausi charizmatinio judėjimo vadovai (Tardiff, sesuo Bridge McKenna, O. Daniel Ange, Laurentin), kurie, priešingai vyskupo nuomonei, garantavo apsireiškimų teisingumą ir t. Vlasiko šventumą. Vyskupo draudimas vykti į maldines keliones Medjugorėn ir įsakymas perkelti kunigą buvo su panieka ignoruojami.

Po kelių metų t. Vlasik nusivelka sutaną ir pradeda bendrą gyvenimą su buvusia vienuole. O kiek kartų apsireiškimuose Medjugorėje „Dievo Motina" jį gynė ir iškilmingai deklaravo jo nekaltybę!!!

Visose charizmatinio judėjimo bendruomenėse matyti betarpiško kontakto su Šv. Dvasia tendencija. Tai lydi įsitikinimas, kad balsai, apsireiškimai ir jusliniai Dievo atpažinimai yra teisingi. Kiekviena inspiracija ir kiekvienas ypatingas religinis jausmas, jų įsitikinimu, yra susiję su Dievu. Pasąmonė tarsi tampa neklaidingu Dievo balsu. Psichologija moko, kokios mintys, žodžiai, įvaizdžiai funkcionuoja pasąmonės lygmenyje: keršto jutimas, seksualinis instinktas, intensyvūs vaizdiniai (arba nepaprastai patrauklūs, arba nepaprastai atstumiantys), simpatijos, iššauktos malonaus įspūdžio, arba nemalonaus įspūdžio sukeltos antipatijos. Jei nėra išorinio teisėjo, kuris vadovaudamasis proto autoritetu ir Dievo įsakymais, nuspręstų, kas yra gera ir kas bloga šiame vidiniame jausmų, patyrimų ir įspūdžių gyvenime, tuomet pats žmogus tampa sau aukščiausiu autoritetu ir tvirtina, kad tie jausmai yra charizmos, Šv. Dvasios balsas.

Būtent todėl šv. Kryžiaus Jonas ir visi mistinio gyvenimo žinovai vienbalsiai sako, kaip pavojinga yra mąstyti, kad tie vidiniai balsai kyla iš Dievo. 90% atvejų tai autosugestija, 9% tai velnio įtaka. Net popiežius Paulius VI, kuris daug kartų gyrė Atsinaujinimą Šv. Dvasioje, pastebėjo netikrą pranašavimo dovaną:

„Jeigu Šventoji Dvasia be perstojo būtų tų žmonių dispozicijoje, garantuodama savo palaiminimą ir neklaidingumą visada ir visur (o tie žmonės tvirtina, kad jų asmeniniai patyrimai, jų subjektyvios ir laikinos inspiracijos yra religijos teisingumo patvirtinimai bei kriterijai, pagal kuriuos turi būti interpretuojamas visas religinis mokymas) tai būtų naujas protestantiško pagrindo įvedimas - laisva inspiracija arba subjektyvizmas, kuriuo vadovaujantis kiekvienas priima savo tikėjimą ir savo mokymą iš Šv. Dvasios. (1969 09 24)

Subjektyvizmas reiškia, kad viskas yra siejama su subjektu, su žmogaus siela, kuri betarpiškai sprendžia apie tai, kuo nori tikėti. Pasaulyje nebėra kito autoriteto, tik savoji sąžinė ir protas. Tokiu būdu žmogus pats iš savęs daro patį Viešpatį, yra pats sau teisėjas ir teisė. Jis pats sprendžia kaip reikia interpretuoti Šventąjį Raštą ir kokiu būdu melstis. Bažnyčios Mokymas *(Magisterium)* ir Bažnyčios autoritetas neturi net menkiausios įtakos charizmatizmui. Judėjimui naujasis "*magisterium*" yra pranašavimo charizma, pastoriaus ar vadovo balsas traktuojamas kaip tiesioginis Dievo apreiškimas. Todėl tikrasis charizmatikų autoritetas yra jau nebe parapijos kunigas ar diecezijos vyskupas, o judėjimo, bendruomenės vadovas, krikšto Šv. Dvasioje tėvas.

Charizmatizmo pagrindas

Visas charizmatinis dvasingumas remiasi vienu pagrindu - religiniu patyrimu bei giliu Dievo buvimo pojūčiu. Kuo daugiau tų patyrimų, tuo žmogus esąs tobulesnis.

Šv. Kryžiaus Jonas (Kelias į Karmelio kalną, II. 10) labai plačiai kalba apie šį dalyką. Dvasinio gyvenimo, vidinio gyvenimo principas yra tai, kad Viešpats Dievas ir Jo tobulumas toli viršija mūsų penkių juslių pažinimo galimybes. Dievas yra dvasia, o juslės negali pasiekti dvasios realumo. Todėl juslės nėra instrumentai, pritaikyti pažinti dangiškąją tikrovę. Dievas yra toks didis, kad juslės tikrai negali Jo tiesiogiai patirti. Protas gali netiesiogiai pažinti Dievą, tirdamas tvariniją (Rom 1, 20) ir tokiu būdu tik patvirtinti Jo egzistavimą bei keletą Jo tobulybės požymių, pvz. tai, kad Jis yra Sutvėrėjas, Aukščiausias Gėris, visos tvarinijos Tikslas, kad yra Amžinas, Visagalis. Vien tik tikėjimas gali pasiekti Jo vidinį gyvenimą, įtikinti, kad visa, ką Jis mums apreiškė, yra tiesa, netgi jei negalime to žinoti ir patirti.

Bandymas aprėpti Dievą juslėmis ir patyrimu yra labai pavojingas.

Visų pirma tokie patyrimai yra klaidingos iliuzijos.

Antra, "Dievo buvimo" jutimas sukelia tai, kad siela yra patenkinta savimi ir galvoja, kad jau yra labai artima Viešpačiui Dievui, kad galbūt ji jau netgi tapo šventa. Tai puikybė, kylanti iš velnio, kuris žino, kad puikybė yra baisiausia iš visų nuodėmių. Dėl to jis noriai išnaudoja savo galimybes daryti įtaką žmogaus jausmams, kad suvedžiotų jį netikrais pojūčiais. Niekada nevalia tvirtinti, kad siela geidžia tų jausmų, kaip tik atvirkščiai, jei tokie jausmai kyla, ji turi išsilaisvinti nuo jų ir likti švariame ir paprastame tikėjimo akte...

Trečia, šie jausmai yra pavojingi tikėjimui. Tikėjimas yra didelė dorybė, jis remiasi pastovia harmonija ir tvirtu įsitikinimu, kad tai, ką Viešpats Dievas apreiškė, yra tiesa, vienintelė tiesa, kurioje žmogus privalo gyventi, ji privalo persmelkti visas mintis, žodžius ir veiksmus iki pat mirties.

Jeigu tikėjimas suvedamas vien tik į jausmą arba juslinius patyrimus, tai religija nebebus proto, intelekto, dvasios, sielos dalykas, bet taps instinktų, jausmų bei pasąmonės objektu. Tą akimirką religija praras savo esmę, savo ryšį su Dievu, taps tik psichologijos dalimi, žmogiško pažinimo vaisiumi ir niekuo daugiau.

Štai viso modernizmo pagrindas, pasmerktas popiežiaus šv. Pijaus X-tojo:

„Religiniame jausme, jei jį giliau ištirsime, lengvai atrasime tam tikrą širdies intuiciją, per kurią žmogus be jokio tarpininkavimo patiria dieviškojo prado tikrovę ir tokiu būdu įsitikina Dievo egzistavimu ir buvimu šalia. (...) Tai ir yra tas tikrasis patyrimas, viršijantis visus protu suvokiamus pojūčius. (...) Anot modernistų, kai tik kas nors tą patyrimą pasiekia, tampa iš tiesų tikintis."[4]

Toks patyrimas nepadeda, o greičiau kliudo tikėjimui. Užuot pagilinus tikėjimą , t. y. įsitikinus Dievo apreiškimu ir ėmus gyventi jo šviesoje, pasineriama į savo juslių pasaulį ir savojo vertingumo suvokimą, kitaip tariant, puikybę.

Sensacijų ieškojimas

Šiame skyrelyje nekalbama apie esminį įsitikinimą, kad Dievo buvimo jutimai yra tobulumo ir šventumo ženklai bei visos mūsų religijos principas. Čia kalbėsime apie pačią religinio akto, maldų ir pamaldumo esmę! Kaip turi būti formuojamas pamaldumas ir maldos? Kas tai yra? Kas stovi pamaldumo centre? Viešpaties Dievo garbinimas, Kristaus kultas ar kas kita?

Charizmatikams tai visų pirma "charizmatinis patyrimas", jausmas,

gyvas įspūdis, jaudinantis net iki ašarų. Nepaprasti dalykai vyksta mūsų širdies gelmėse. Gyvename lyg sapne! Malda - tai savirealizacijos rūšis, euforijos ir džiaugsmo ieškojimas. Tai gyvas liudijimas tikintiesiems apie Dievą. Jeigu pasiekiama tokia laimė, tada jaučiamas kontaktas su Dievu: ekstazė, ašarų, kalbų malonė. Lengvumo, atvirumo viskam jausmas. "Buvau tikrai atviras, visiškai atviras!" Tačiau kam? [5]

Ši savirealizacija nori reikštis įvairiausiais judesiais ir šokiais, savų spontaniškų maldų kūrimu... Būtent tokį patį savo religinių jausmų išreiškimo būdą randame rytietiškose religijose. Charizmatizmo ryšys su Joga, Dzen, Krišnaizmu yra labai artimas. Visais atvejais kalbama apie savo "Aš". Labai pavojinga išganymui, jeigu religinio gyvenimo centre jau nebėra Dievas ir amžinasis gyvenimas danguje, bet žmogus ir laimingas gyvenimas žemėje.

Nepaprastų dalykų troškimas yra charakteringas charizmatizmo bruožas. Jiems tai yra palaiminimo bei Šventosios Dvasios buvimo patikrinimas ir, kaip jau minėjome, viena iš judėjimo sėkmės priežasčių.

Šventųjų, pavyzdžiui šv. Vincento Ferrero, komentarai pabrėžia, kad jausmų ir nepaprastų patyrimų, tokių kaip vizijos, ekstazės, stebuklai, jusliniai Dievo potyriai troškimas yra baisus pavojus sielai. Kodėl? Todėl, kad tokie troškimai kyla dėl bergždžio smalsavimo apie Dievo didybę, dėl tikėjimo stokos, o gal net dėl puikuoliško, išskirtinio artumo su Dievu troškimo. Be to velnias naudojasi tuo troškimu ir rodo sielai klaidinančias vizijas bei apsireiškimus, nes jis turi angelišką prigimtį ir gali daryti įtaką juslėms, fantazijai bei vaizduotei. Tokių troškimų pasekmė yra puikybė, dvasinis egoizmas ir tikėjimo praradimas. Nes savieji jausmai galiausiai tampa svarbesniais nei Bažnyčios mokymas. (*Žr. šv. Vincentas Ferreras, "Dvasinis gyvenimas", VIII.1*)

Taip pat ir šv. Kryžiaus Jonas tuos troškimus vadina velnio darbu: „Betgi reikia žinoti, kad... niekada negalima jais (troškimais) tikėti nei jų prisileisti, greičiau reikia nuo jų bėgti, net netiriant ar jie yra geri ar blogi. Nes kuo labiau jie yra išoriški ir kūniški, tuo mažiau tikėtina yra jų kilmė iš Dievo. Dievui labiau tinkamas ir įprastas yra dvasinis savęs atidavimas, kuriame yra daugiau saugumo ir naudos sielai, nei jusliniame atsidavime, pilname apgaulės pavojaus. Kūniškas jutimas nori būti teisėju ir arbitru dvasiniuose dalykuose, laikydamas juos tokiais, kokius jaučia, kai tuo tarpu jie yra tokie skirtingi, kaip kūnas nuo sielos

ir jausmai nuo proto. Kūno juslės dar mažiau supranta dvasinius reikalus nei gyvūnas supranta protingus dalykus... Be to į sielą, išgyvenančią tuos antgamtiškus dalykus, dažnai įsėlina slaptas įsitikinimas savo vertingumu prieš Dievą, o tai yra priešinga klusnumui. Šėtonas dažnai gudriai parodo jausmams šmėklas, pateikdamas žvilgsniui šventųjų atvaizdus ir nuostabiausius blizgesius, klausai viliojančius žodžius, uoslei malonius kvapus, burnai saldumą, o lytėjimui malonumą. Suviliodamas tokiu būdu jusles, jis įstumia jas į didelę nelaimę... Tų apreiškimų geidimas atveria kelią šėtonui, kad šis galėtų sielą apgaudinėti visokiais vaiduokliais,- juk jis moka labai gerai mėgdžioti ir rodytis sielai esąs geras. Apaštalas sako, kad velnias gali persimainyti į šviesos angelą (2 Kor 11.14)...".[6]

Charizmų kilmė - dieviška ar velniška?

Charizmatikai mano, kad nepaprasti nutikimai yra Šv. Dvasios buvimo ženklas ir įrodymas. Tai naujas Dievo visagalybės patyrimas sieloje, tikras dvasinio gyvenimo atnaujinimas. Tačiau jei tai tiesa, tai kaip Bažnyčia galėjo egzistuoti virš septyniolikos amžių be šios principinės pašventinimo ir išganymo priemonės?

Beje, tą atvirai teigia Neokatechumenatas: *Bažnyčios istorija baigiasi imperatoriaus Konstantino ediktu (313 m.) ir iš naujo prasideda tik Antrojo Vatikano Susirinkimo dėka.* ("Katechezė")

Judėjimas "krikšto" ritualą gavo iš sekmininkų. Taip pirmą kartą istorijoje protestantiškas ritualas atsirado katalikų Bažnyčios viduje ir netgi yra traktuojamas kaip svarbiausias Dievo buvimo ženklas. Galbūt tuomet protestantizmas yra ir buvo tikroji religija, o katalikybė visą laiką klydo? Protestantų, žydų ir katalikų charizmos yra identiškos. Gal Dievas teikia savo malonę visoms religijoms ir patvirtina visų tikėjimų teisingumą per savo stebuklus? Tokiu atveju Dievas yra nelogiškas ir prieštarauja pats sau, patvirtindamas vienas kitą neigiančius mokymus apie Jo savybes, veiklą ir Jo vidinį gyvenimą.

Krikštas Šventojoje Dvasioje yra duodamas rankų uždėjimu. Tai ritualas ir iniciacijos gestas, valdžios ir galios perdavimas. Pirmoji šios grandinės grandis buvo nekatalikas. Iš kur ateina perdavimo nurodymas? Jei ne iš Šventojo Rašto, ne iš Bažnyčios Tradicijos ir net ne iš protestantizmo istorijos, tai jis prasidėjo 1900 01 01 (t. y. dieną, kai atsirado pirmoji charizmatinė protestantų sekta - sekmininkai,

red. past.) Ką tai reiškia? Tokie ritualai sutinkami įvairiuose slaptuose susibūrimuose, praktikuojančiuose iniciacijas: masonerijoje, pas rozenkreicerius, kabaloje, animistinėse religijose...

Bažnyčos Kanonų teisės kodekse (can.1258) yra suformuluotas draudimas dalyvauti nekatalikiškose ceremonijose, grasinant ekskomunikavimo bausme. O jei kažkas ne tik dalyvauja rituale, bet net priima pačią esmingiausią tokių sektų apeigą?

Net iki 1960 metų nė vienas katalikų teologas nepripažino kalbėjimo nežinomomis kalbomis, pranašavimo, išgydymo esant Šventosios Dvasios darbo vaisiais. Kaip tik atvirkščiai. Romos Apeigyne yra parašyta, kad kalbėjimas nežinoma kalba yra pirmasis iš išorinių velnio apsėdimo požymių.[7]

Išgydymo stebuklų yra ir eretikų sektose ir net rytietškose religijose. (Žr. Mt 24, 24: "*Atsiras netikrų mesijų ir pranašų, ir jie darys didelių ženklų bei stebuklų, mėgindami suklaidinti, jei tai įmanoma, net išrinktuosius.*") "*Pagal jų darbus juos pažinsite!*" Jeigu nėra esminių skirtumų tarp charizmatikų stebuklų ir eretinių sektų stebuklų, spiritizmo ir magijos, tie ženklai iš tikrųjų yra velniški.

Teologija apibrėžia velnio galią remdamasi šv. Pauliaus žodžiais, kad velnias pasirodo kaip šviesos angelas. Jis gali pasirodyti išoriškai prisidengęs Jėzaus Kristaus, Švč. Mergelės Marijos, angelo ar šventojo išvaizda. Paprastai pasirodo gražiu pavidalu ir gundo sielą iliuzija, kad toks gražus gali būti tik Dievas. Jis gali simuliuoti antgamtines malones: ekstazes, levitacijas. Stigmos, išgydymai, daiktų ar asmenų perkėlimas erdvėje, šviesos fenomenas, muzika, nepaprasti garsai, stulbinantys pasisakymai, slapčiausių širdies paslapčių apreiškimas kitam žmogui, kalbėjimas apie dalykus, kurie peržengia žmogaus proto ribas. Visa Bažnyčios misijų istorija ir demonologijos mokslas yra pilni tokių nutikimų. Bažnyčia visada kreipė dėmesį į skirtumą tarp nepaprastų nutikimų ir tikrų antgamtinių stebuklų. Kas to neatskiria, daro klaidą nes mano, kad visi nepaprasti dalykai kyla iš Dievo.

Taigi, velnias gali pasirodyti šviesos angelo pavidalu. Taip lengviau suklaidinti tikinčiuosius. Todėl kaip įmanydamas ilgiau jisstengiasi nuslėpti savo veidą. Žmonės turi tikėti, kad tai Dievo įkvėpimas. Jam nėra sunku daryti nuolaidas, žinant, kad galiausiai

pasieks savo tikslą - įtrauks sielas į klaidą ir pakenks Šventąjai Bažnyčiai.

Todėl velnias neabejodamas skelbia dievobaimingus pamokslus, kviečia melstis, atgailauti, pasninkauti ar net priimti sakramentus. Nebijo šiek tiek pralaimėti, kad vėliau laimėtų viską. (Norėdamas pakelti Liuterį į puikybę, paskatino jį siaubingai atgailai. Daugelyje eretinių judėjimų yra taip pat: daug atgailos, maldų ir pradžioje doresnis gyvenimas).

Velnio galia yra milžiniška, tačiau ne beribė. Medį galima pažinti iš jo vaisių. Anksčiau ar vėliau galima pastebėti, kad tai nėra Viešpaties Dievo darbas.

Viešpats Dievas yra grynoji šviesa, Jame nėra tamsos. Pakanka vien menko tamsos ženklo, prieštaraujančio Dievo didybei, kad pastebėtume, jog šis judėjimas ar apreiškimai nėra Dievo apraiškos. O jeigu tai nėra Dievo veikimas, tai gali būti tik velnio darbas.

Todėl Bažnyčia liepia kanoniškai patikrinti kiekvieną atvejį, kai nutinka tokie nepaprasti reiškiniai. Charizmatiniame judėjime niekada nebuvo atliekamas toks tyrimas! Tokio tyrimo pamatinis principas, pagrindas yra taisyklė *„bonum ex integra causa, malum ex quocumque defectu"* (gėris kyla iš grynos priežasties, blogis iš kokio nors trūkumo). Kadangi Viešpats Dievas yra aukščiausias gėris („grynoji priežastis"), jame negali būti jokio trūkumo, ydos ar klaidos. Tad jeigu egzistuoja bent menkutė klaida ar vien gėrio integralumo trūkumas, reiškinio priežastis yra velnias. Charizmatizme yra daugybė dalykų tikrai neatitinkančių Dievo valios ir teisingos religijos.

Išnašos

1 Ekumenizmas Emmanuel bendruomenėje Brisbane: ...Bendruomenė Emanuel (...) greitai pradėjo priiminėti anglikonus (trijų skirtingų pakraipų) ir įvairių tikėjimų protestantus (...). Katalikai tvirtina, kad perėmė iš protestantų ir sekmininkų jų pomėgį Šventąjam Raštui ir misijoms (...). Siūloma, kad kiekviena krikščioniška šeima laikytųsi nuosavos tradicijos ir susirinktų bendruomenėje, vadovaujama globėjo. Katalikiška bendruomenė buvo pripažinta kaip privati tikinčiųjų draugija ir priskirta Brisbane arkivyskupui, žr.: M. Hébrard, Charizmatikai. Atsinaujinimo Šventojoje Dvasioje istorijos apybraiža, Krokuva 1994, p. 114-115.

2 Žr. vysk. Danilo Carazi deklaraciją 1974 IV 19 (Uviro diecezija, Zairas).

3 Žr. Mostaro Vyskupo Pavao Zanic deklaraciją apie Medjugorę 1987 m. liepos 25 d. pridėtą prie 1987m. rugpjūčio 17d. laiško tėvui Hugh.

4 Žr. : Šventasis Tėvas Pijus X, Enciklika *„Pascendi Dominici Gregis"*, I. 2, p. 19.

5 "Taip pat labai stebiuosi, kad dar šiandien sutinkami žmonės, neturintys nė už grašį blaivaus proto, kurie susikaupimo akimirkomis nugirdę kažkokius žodžius, visus juos laiko Dievo žodžiais. Jie tvirtina, kad taip yra iš tiesų ir kalba: "Dievas man pasakė!", "Dievas man davė atsakymą." Žinoma, dažniausiai tai nėra Dievo žodžiai, tik jų pačių atsakymai. Tokių dalykų troškimas ir sielos prisirišimas prie jų veikia taip, kad jie patys duoda sau atsakymus, dar ir galvodami, kad su jais kalba Dievas (...) Jie įpuola į dideles klaidas ir kvailystes", šv. Kryžiaus Jonas, Kelias į Karmelio Kalną, Krokuva 1995, II. 29.

6 Ten pat, II.11.

7 *"signa autem obsidentis daemonis sunt ignota lingua loqui pluribus verbis, vel loquentem intelligere..."*, *Rituale Romanum, Editio typica, Titulus XI, Caput 1, x 3, p. 607.*

BAŽNYČIOS ŽINIOS

LIETUVA

„Naujasis Židinys" - apie arkivyskupą Lefebvre - pirmoji pavasario kregždė?

„Naujojo Židinio" 1998 m. sausio-vasario numeryje pasirodė Marijos Oniščik straipsnis apie Šv. Pijaus X Kunigų Broliją „Arkivyskupo Lefebvre drama". Straipsnis yra gana informatyvus ir pakankamai geranoriškas, tačiau, norint nušviesti tikrąją Brolijos ir Tradicijos padėtį Bažnyčios kontekste, reikia daug ką patikslinti bei papildyti.

Straipsnyje cituojami dabartiniam katalikų elitui – hierarchams ir pasauliečiams – būdingi Brolijos vertinimai. Pvz., p. Sergejus Averincevas Bažnyčios pagal jos teisines normas įsteigtą ir pripažintą kongregaciją prilygina sektoms, „ieškančioms socialinės nišos pliuralistinėje visuomenėje". Pastarajai nuomonei prieštarauja autorės paminėtas Popiežiškosios tarybos krikščionių vienybei skatinti pirmininko kardinolo Eduardo Cassidy atsakymas į užklausimą dėl Brolijos narių statuso. Šis kompetetingo Vatikano pareigūno atsakymas paneigia panašius neargumentuotus vertinimus. Pacituosime jį plačiau: „Norėčiau pabrėžti, kad Ekumenizmo [principų ir normų įgyvendinimo] Vadovas netaikytinas Šv. Pijaus X Brolijos atveju. **Šios Brolijos narių situacija yra Katalikų Bažnyčios vidinis reikalas** (red. išskirta). Brolija nėra kita bažnyčia ar bažnytinė bendruomenė prasme, vartojama Vadove. Žinoma, Mišios ir sakramentai, teikiami Brolijos kunigų, yra galiojantys." Brolija ne tik yra Šventosios Bažnyčios dalis, bet ir tęsia tą patį darbą, kurį Bažnyčia dirbo pasaulyje beveik du tūkstančius metų po Kristaus.

Straipsnyje minimi Filipinų Vyskupų konferencijos „patarimai kunigams ir pasauliečiams", kuriuose Brolija pavadinta schizmatiška religine grupe. Remdamasis Bažnyčios Kanonų

teise, juos sukritikavo tėvas Paul L. Kramer (beje, nepriklausąs Šv. Pijaus X Brolijai). Savo atsakymo įžangoje jis rašo, jog patarimuose „yra klaidų, kurios prieštarauja katalikiškam mokymui bei Tradicijai, taip pat Bažnyčios Kanonų teisei.

Straipsnyje neminima, kad Mons. Lefebvre'o ekskomunika yra negaliojanti Bažnyčios Kanonų teisės požiūriu. Tėvas Gerald E. Murray iš Niujorko arkivyskupijos 1995 m. gavo kanonų teisės daktaro laipsnį Romos Grigališkajame Universitete - ko gero prestižiškiausioje Bažnyčios aukštojoje mokykloje. Jo apginto detalaus daktarinio darbo tema – „Su velioniu arkivyskupu Lefebvre bei Šv. Pijaus X Brolija susijusių pasauliečių kanoninis statusas: ar jie yra ekskomunikuoti kaip schizmatikai?" Savo interviu leidiniui „Latin Mass Magazine" tėvas Murray pasakė: „Gavau kanonų teisės daktaro laipsnį ir tyrinėjau šį, t. y. arkivyskupo Lefebvre ekskomunikos, klausimą, kaipo savo doktorato temą. (…) Kiek galiu spręsti jie nėra ekskomunikuoti kaip schizmatikai, nes Vatikanas niekad nepasakė, jog jie yra ekskomunikuoti... Galima (...) įrodyti, kad pats Lefebvre nebuvo ekskomunikuotas, lygiai kaip ir niekas kitas (...). Priėjau išvados, kad, kalbant Kanonų teisės terminais, jis nenusikalto veiksmu, baustinu pagal Kanonų teisę. Jis kaltas nepaklusimo popiežiui aktu, bet jis tai padarė tokiu būdu, kad galėjo remtis teisinėmis nuostatomis, kurios apsaugo jį nuo automatinės (*latae sententiae*) ekskomunikos už tą veiksmą". Dėl to nei arkivyskupas Lefebvre, nei kuris nors iš jo įšventintų vyskupų nebuvo ir nėra ekskomunikuoti. Kalbėdamas apie Brolijos kunigus ir tikinčiuosius, remiančius Broliją, tėvas Murray pasakė: „Kalbėdamas apie Šv. Pijaus X Broliją, Vatikanas niekada nepaskelbė jokio kunigo ar pasauliečio tapus schizmatiku."

Šv. Mišių klausimu jis pareiškė: „Šventasis Sostas niekada neteigė, kad vien dalyvavimas Šv. Pijaus X Brolijos kunigo aukojamose Šv. Mišiose, yra schizmatinis aktas. Sakykime, jūs žinote, kad jūsų parapijos kunigas moko priešingų moralės tiesoms ar Bažnyčios doktrinai dalykų. Tarkime, jis neigia pragaro egzistavimą, arba aiškina, kad išsiskyrę ar antrąkart susituokę gali priimti Šv. Komuniją. Taigi, ar eisite į Šv. Pijaus X Brolijos koplyčią tam, kad išgirstumėte teisingą mokymą? Man rodos, tai geriau, nei klausytis atvirai eretiškų pamokslų."

M. Oniščik teisingai pastebi centrinę problemos „ašį": „...Nepaisant atvirai kritinių nuostatų reformų atžvilgiu, Lefebvre'as buvo toleruojamas ... kol griežtai atsisakė celebruoti Šv. Mišias pagal *Novus Ordo Missae*, oficialiai įsigalėjusį 1970 m. su vadinamuoju popiežiaus Pauliaus VI Mišiolo leidimu." Norint sugriauti Bažnyčią reikėjo smogti į jos širdį - sunaikinti Šv. Mišias, kurių maldos pasiekė mus dar iš Kristaus apaštalų laikų, kurios aukojamos jau dvidešimt amžių ir išugdė tūkstančius šventųjų.

Naujųjų Mišių projektą, prieštaraujantį netgi gairėms, kurias liturgijai nurodė II Vatikano Susirinkimas, paruošė kardinolas Annibale Bugnini

jau po Susirinkimo. Šis žmogus popiežiškajame tribunole buvo apkaltintas dalyvavimu masonų ložėje. Dar ir dabar Romos kurijos kardinolai prisimena Didžiųjų Rytų ložės magistro laišką Bugniniui, kuriame šis vadinamas „broliu" ir raginamas paspartinti liturginę reformą. Paulius VI po skandalo perkėlė „reformatorių" į Iraną, bet jis jau buvo atlikęs savo darbą - nepaisant daugelio hierarchų, kurie piktinosi Naujųjų Mišių protestantiškumu, reforma buvo tęsiama. (Kardinolo Sticklerio tradicinių ir Naujųjų Mišių lyginamąją analizę žr.15p.)

Naujasis Mišiolas tebuvo pirmas žingsnis į protestantėjimą. Palikta kunigams „interpretacijos laisvė" pavertė Mišias Vakaruose bendruomenės „pasisėdėjimu", kuriame dažnai nebėra nieko, kas primintų „tyrą ir šventą auką", Dievo Sūnaus paaukotą ant kryžiaus už „nesuskaičiuojamas nuodėmes, įžeidimus ir apsileidimus ..., kad ji teiktų naudos išganymui, amžinajam gyvenimui". Nuotraukose iš Vakarų matome „mišias vaikams", kurie dalyvauja jose, sėdėdami ant žemės, apsirengę indėnų drabužiaisbei priima Komuniją iš taip pat apsirengusio kunigo, „alaus mišias" Austrijoje, roko mišias ir t.t. Prancūzijos televizija 1981 m. lakričio 22 dieną transliavo „mišias", kurių metu Kristaus Kūnas buvo dalyvaujančiųjų perduodamas krepšiuose iš rankų į rankas, o po komunijos krepšiai su Šv. Atnašų likučiais buvo pastatyti ant žemės. Tikrai nesiekiame piktdžiugiškai vardinti ilgo pažeidimų sąrašo ar ko nors triumfališkai kaltinti. Brolija meldžiasi už visus pasaulio kunigus, vyskupus ir Šventąjį Tėvą, kad jie sugrįžtų prie ištikimybės Šventajai Tradicijai.

Marija Oniščik teisingai pastebi, jog Lietuvoje nebuvo „liturginių ir kitokių ekscesų, kurie krėtė, Vakarų Bažnyčią 7-tąjį dešimtmetį." Tačiau ten viskas taip pat prasidėjo nuo altorių griovimo, „Liuterio stalelių" statymo ir šv. Komunijos dalinimo tik stovintiems. Vėliau - Komunija į rankas, gitaros ir t. t. „Tačiau argi svarbiausia formalus ritualas?" - paprieštaraus jaunas Lietuvos charizmatikas. „Juk svarbiausia tikėti širdimi." Koks gi tikėjimas liko Vakarų katalikų širdyse „atnaujinus" Bažnyčią? Kanadoje 1978 m. iširo 6,2 proc. katalikų santuokų, 1982 m. - jau 56 proc. Kodėl? Artimiausioje mums Vokietijoje, anot kardinolo Hiofnerio 93 procentai katalikų neina išpažinties, 59 procentai prancūzų jau nebetiki tikru Kristaus buvimu Švč. Altoriaus Sakramente ir t. t.

Taigi, nesiaurinkime problemos iki asmeninės vieno „praeities nostalgijos apimto" arkivyskupo dramos. Pavadinkime šią dramą tikruoju jos vardu - Bažnyčios ir tikėjimo krizė. Ar ne metas būtų kiekvienam iš mūsų paklausti *„Quo vadis Sancta Mater Ecclesia?" - kur eini Šventoji Motina Bažnyčia?"*, o dar tiksliau - kur Tave veda? Kas Tave veda ir kokie tikrieji jų tikslai? Kokio *tikro* atsinaujinimo Tau reikia? Tikimės, kad Lietuvos spaudoje prasidės vaisinga polemika, neaplenkianti net ir opesnių temų. Viliamės, kad mūsiškė, save laisvąja vadinanti, spauda pasirodys nors kiek laisvesnė ir kultūringesnė, nei kaimyninės Lenkijos savaitraštis

„Niedziela". Užuot išspausdinęs jam atsiųstą Brolijos misijų Rytų Europoje vadovo tėvo Stehlino argumentuotą atsakymą į prieš tai spausdintą kun. S Nagy straipsnį „Dėmesio: lefebrizmas jau Lenkijoje", išspausdino tik to atsakymo tezes - gal dešimtąją jo dalį. „Niedziela" neįsileido į savo puslapius t. Stehlino argumentacijos ir pasisavino jo atsiųsto straipsnio pavadinimą pakartotiniam S. Nagy straipsniui. Tuo buvo pažeista elementari žurnalistinė etika. Įdomu, ar „pliuralistinės visuomenės" spaudoje atsiras „niša" kritiškai nuomonei apie tokį pliuralizmą? Džiaugtumės gavę galimybę atsakyti „Naujojo židinio" puslapiuose. Diskutuokime, - *Ad majorem Dei gloriam*!

Kokiai Bažnyčiai skirti „Gyvieji akmenys?"

Vasario 22 d. charizmatinė „Gyvųjų akmenų" bendruomenė Kauno Vytauto Didžiojo Universitete surengė atsinaujinimo dienas, į kurias jau kelinti metai renkasi kunigai, vienuoliai ir pasauliečiai iš įvairių Lietuvos parapijų. Šiais metais dienose dalyvavo ir Kauno arkivyskupas metropolitas Sigitas Tamkevičius. Aptardamas Bažnyčios padėtį Lietuvoje, Jo Ekscelencija išreiškė mintį, kad kai kurie tikintieji laiko vyskupus modernistais ar liberalais vien tik dėl tos priežasties, kad šie pritaria charizmatikams ar Taize bendruomenės šalininkams. Reziumuodamas, mons. Tamkevičius pareiškė nuomonę, kad Visuotinės Bažnyčios vyskupai laimino charizmatinį judėjimą *(besidomintiems šiuo klausimu - žr. mūsų 27 psl. spausdinamas ištraukas iš knygos „Charizmatinis judėjimas - ar tai katalikiška" - red past.).*

Antrąjį pamokslą „Kristaus kūno vienybės pagrindas šventoji Dvasia" sakęs pranciškonas kunigas Astijus Kungys naujas krikščionių bažnyčias už Katalikų Bažnyčios ribų, kaip Dievo dovaną. Esą jos skatina mus naujai veikti bei iš jų pasimokyti. Kažin ar pats pranciškonų ordino įkūrėjas Šv. Pranciškus Asyžietis buvo linkęs vadinti Dievo dovana pvz. jo laikais paplitusias katarų ar valdiečių erezijas, kurios, kaip ir vėliau liuteronai, neigė tikrąjį Kristaus buvimą Švenčiausiame Sakramente bei šventųjų garbinimą. O galbūt jis ragino iš jų ko nors mokytis? („XXI amžius", 98 03 20)

LENKIJA

Charizmatikų pasiekimai

Charizmatinių bendruomenių veikėjai Lenkijoje propaguoja įvairias „naujosios evangelizacijos priemones" - paveikslėlius, lipdukus, marškinėlius. Tuo jie siekia, jų žodžiais tariant priartinti „Jėzų" visuomenės daugumai. Jau anksčiau buvo sutinkami lipdukai su užrašais „Jėzus yra O. K." arba su ženklu draudžiančiu rūkymą bei užrašu „Jėzus nedraudžia, Jėzus gelbsti". Naujausias charizmatikų „išradimas" yra lipdukas stilizuotas pagal „Coca Cola" prekinį ženklą. Vietoje užrašo „Coca Cola" matome „Jėzus Kristus. Yra realybė". Štai kaip reiškiasi „naujoji evangelizacija" šalyje, šimtmečius vadintoje Bažnyčios priešakiniu įtvirtinimu Rytuose... Ką gi belieka laukti kol šios „atsinaujinimo" bangos užlies ir mūsų kraštą, kažkodėl užsispyrusiai tebesilaikantį „apkerpėjusių" tradicijų. Nenuostabu, jei netrukus išvysime

Aušros Vartų Marijos paveikslėlius su „McDonalds" stiliaus užrašais. Patrauklu ir šiuolaikiška. Galbūt, toks „dialogas su besikeičiančiu pasauliu" sustiprintų katalikų tikėjimą Lietuvoje? (Zawsze Wierni 98 01-02)

Pirmasis Lenkijos kunigas pereina į Šv. Pijaus X Kunigų Broliją

1997.12.22 žinomas lenkų jėzuitas, tėvas Edward Wesołek SI, oficialiai išreiškė savo valią pereiti į Šv. Pijaus X Kunigų Broliją. Kanoninė procedūra užtruks porą mėnesių. Keletas kitų kunigų dar ruošiasi dėl to apsispręsti.

Pats tėvas E. Wesołek sako: „Kai aštuntajame dešimtmetyje iki mūsų atėjo pirmos žinios apie arkivyskupą Marcel Lefebvre ir apie prievartinius pasikeitimus Bažnyčioje Vakaruose, prisimenu, kad tada jį supratau. Vis dėlto maniau, kad Lenkijoje, kur didžiojo primo (Višinskio - red. past.) dėka pakeitimai buvo įvedinėjami su didesniu atsargumu, tokia veikla būtų beprasmė. Dabar žinau, kad tada klydau. Tada įvesti pasikeitimai tapo dabar vykstančios katastrofos užuomazgomis. [...] Pirmą kartą tradicines Šv. Mišias aukojau Vienoje 1997 birželio 18 d. [...] Šias Mišias pergyvenau kaip **paslaptį**, nuo tada teturėjau vienintelį troškimą: kuo greičiau liautis aukojus mišias pagal *Novus Ordo Missae* (Naująją Mišių Tvarką). Dabar gi turiu kitą troškimą: prie arkivyskupo Marcelio Lefebvre kapo atsiprašyti jo už visus mano kartotus šmeižtus jo ir Brolijos adresu. Noriu pabrėžti, kad visų laikų Mišios išliko tik herojiškos arkivyskupo laikysenos dėka. Taip pat suvokiu, kad, jeigu ne vyskupų konsekracijos (1988 mons. Lefebvre įšventinti 4 vyskupai - red. past), Tradicija būtų atsidūrusi mirtiname pavojuje." (Zawsze Wierni 98 01-02)

Sausio septynioliktoji - Judaizmo Diena Lenkijos Katalikų Bažnyčioje.

Lenkijos Episkopato Taryba dialogui su judaizmu paruošė liturginius tekstus Judaizmo Dienai, kurie buvo išsiuntinėti į visas parapijas Lenkijoje. Šios „naujosios šventės" Bažnyčioje šūkis: „Kas sutinka Jėzų Kristų, sutinka judaizmą" (!). Judaizmo Diena turi būti skirta apmąstyti paslaptį „brolybės, egzistuojančios tarp Kristaus Bažnyčios ir Izraelio, į kurį Vienatinis visos kūrinijos Tėvas kreipėsi su ypatinga meile, norėdamas atpirkti žmonių giminę, kaip tai liudijama Šventajame Rašte".

Judaizmo Dienos Katalikų Bažnyčioje pagrindinės apeigos įvyko sausio 17 Varšuvos sinagogoje. Į sinagogą tarp kitų hierarchų atvyko vyskupas Stanisław Gądecki, kuris pasakė, kad katalikus ir judaizmo išpažinėjus jungia „tikėjimas į vieną Dievą, rėmimasis tuo pačiu Raštu, ir meilė Izraeliui, kurios Dievas niekada neatsisakė". Galbūt garbiesiems ganytojams būtų buvę ne pro šalį iš tiesų pasiremti Šv. Raštu, prisimenant Kristaus žodžius, ištartus tiems žydams, kurie užsispyrusiai vengė įtikėti į Jį ir tapti krikčionimis: „Jei Dievas būtų jūsų Tėvas, jūs mylėtumėte mane, [...] Jūsų Tėvas - velnias, ir jūs pasišovę tenkinti jo užgaidus. [...] O kadangi aš kalbu tiesą, tai jūs ir netikite manimi. [...] Kas iš Dievo yra, tas jo žodžių klauso. Jūs todėl neklausote, kad nesate iš Dievo. (Jn 8 42, 44, 45, 47) („Rzeczpospolita", 98 01 19, „Gazeta Wyborcza", 98 01 19)

VATIKANAS

Roma bando stabdyti piktnaudžiavimus liturgijoje

Šventojo Tėvo pavedimu, Tikėjimo mokslo kongregacijos prefektas kard. Ratzinger priėmė „Instrukciją dėl tam tikrų klausimų apie pasauliečių bendradarbiavimą dvasininkų darbe". Ši instrukcija yra nedrąsus ir turbūt pavėluotas bandymas užkirsti kelią plačiai paplitusiai piktnaudžiavimo praktikai - kai pasauliečiai savinasi dvasinininkų funkcijas. Dokumente nekalbama apie pasauliečių teisę dalinti Šv. Komuniją, ar apie komunijos dalinimo būdą. Pasauliečiams uždrausta vadintis bažnytiniais titulais, sakyti pamokslus ir t.t. Būrys ultraprogresyvių religinių veikėjų (kard. P. Et'as, arkivysk. S. Kelli ir kt.) sunerimę netgi dėl tokio nuosaikaus dokumento su kai kuriomis konservatyviomis tendencijomis. Vokietijos Episkopatas bendrame pareiškime su Vokietijos Katalikų centro Komitetu pavadino „nerealiu" Romos norą, kad sielovados taryboms vadovautų klebonai, nes realiai joms jau vadovauja pasauliečiai. Šveicarijos Vyskupų Konferencijos Sekretoriaus t. Roland B. Traufer OP įsitikinimu, „mūsų krašte negalima keisti to, kas pasirodė esą gera ir atnešė vaisių". TV programoje „Fronda" vienas tikintysis aptarė šiuos „vaisius". Vienoje Bazelio diecezijos bažnyčioje ,,kunigas sėdėjo choro suoleliuose, o ... moteris, kunigo rūbais, ... atsistojo prieš bendruomenę ir kunigo tonu ... ištarė „Viešpats su jumis", o žmonės atsakė „ir su tavimi".

Vėliau ta moteris, lyg būtų kunigas, suteikė palaiminimą". („Tygodnik powszechny", 97 11 30, 12 06, 12 14, 12 21-28)

Šv. Tėvas - prieš abortus.

Popiežius Jonas Paulius II parašė laišką Vokietijos vyskupams, kuriame smerkia konsultaciją abortų klausimu Vokietijoje. Šiame laiške Šv. Tėvas pataria Vokietijos Bažnyčiai nutraukti konsultacijas moterims norinčioms daryti abortą. Triero ir Limburgo vyskupija bei Miuncheno ir Freizingo arkivyskupija oficialiai pareiškė, nepaklusiančios Šventojo Tėvo patarimams. Bažnyčios Liaudies Sąjūdis surengė Vatikano bombardavimo laiškais, faksu ir telefonu akciją, siekiant įtikinti Popiežių pakeisti savo poziciją. 1996 m. Bažnyčios vedamose konsultacijose dalyvavo 114,5 tūkst. moterų, iš kurių 18-kai tūkstančių buvo rekomenduota daryti abortą. Amerikos Mokslų akademijos duomenimis, kasmet pasaulyje įvykdoma 50 milijonų abortų.

Bažnyčios „Mea Culpa":

Tarptautinė Teologinė Komisija, vadovaujama Kardinolo Ratzinger'io, diskutavo apie galimybę prieš 2000-sius metus paruošti dokumentą kuriame būtų viešai išpažįstamos Bažnyčios „kaltės". (Tygodnik powszechny, Nr. 9, 98 03 01)

Masonų Ložė giria popiežių.

Žydiškos masonų ložės B'nai B'rith vicepirmininkas Ernst Ludwig Ehrlich pabrėžė popiežiaus Jono Pauliaus nuopelnus krikščionių - žydų dialogui: ,,posusirinkiminė Bažnyčia Jono Pauliaus II lūpomis moko, kad negalima būti ir krikščionimi ir antisemitu iš karto." Bažnyčios tradicinį mokymą apie žydų tautą aptarsime kituose „Pulkim ant kelių" numeriuose. (Ten pat, 98 03 01)

PASAULIS

Indijos valstijos Utarpradeš valdžia įvedė mokyklose privalomą maldą Motinai Teresei iš Kalkutos. Bažnytinė valdžia neprotestavo, nors Kanonų teisė griežtai baudžia viešą maldą asmeniui, dar nepaskelbtam šventuoju. (Gazeta Wyborcza, Nr. 2, 3-4, 98 01)

Čekija. Vatikano Dievo Kulto Kongregacija Čekijos episkopato prašymu sutiko leisti dalinti Šv. Komuniją į rankas. Čekijos episkopatas nutarė šią praktiką įvesti nuo 1998 m. gavėnios pirmosios savaitės. Vatikano laiške pabrėžiama būtinybė tai išaiškinti tikintiesiems, nes kilo grupės dvasininkų protesto akcija prieš tokį vyskupų sprendimą. Čekijos vyskupų konferencijos komunikate pažymima, kad Eucharistijos priėmimo forma priklausys vien nuo individualaus kiekvieno tikinčiojo sprendimo. (Katolicka Agencja Informacyjna, Praga, 97 11 28)

Portugalija. Fatimoje iki 2003 m. numatoma pastatyti naują Baziliką . „Katedra" projekte visai nepanaši į katalikišką šventovę. Vienas iš projekto autorių - garsus šveicarų architektas Mario Bota . (Controverses, 97 10)

Pietų Korėja. 1997 m. gruodžio 18 d. pirmą kartą Pietų Korėjos prezidentu tapo katalikas - Kim Dae-jung. (Katolicka Agencja Prasowa)

Airija. Mary McAleese, naujoji Airijos prezidentė, kuri save laiko katalike, kartu su šeima priėmė komuniją anglikonų katedroje Dubline. Ponia prezidentė garsėja tuo, kad priima komuniją protestantų bažnyčiose. Pamirštama, kad anglikonai, kaip ir kiti protestantai nepripažįsta, jog duona ir vynas Mišių metu realiai virsta Kristaus Kūnu ir Krauju. Štai ekumenizmo vaisiai Airijoje, dar taip neseniai turėjusioje katalikiškiausios šalies liberalioje Vakarų Europoje reputaciją. Kur nuves eilinius Airijos katalikus toks šalies vadovės pavyzdys? (Więz, 98 02)

Prancūzija:Kova dėl Šv. Martyno bažnyčios Paryžiuje

Daugelį metų Prancūzijos spauda ignoravo tradicinės katalikybės egzistavimą. Tai truko net iki 1997 lapkričio, kai staiga Prancūzijos visuomenę sukrėtė vienas įvykis. Apie trisdešimt metų prancūzai skaitė apie ištuštėjusias, parduodamas arba perdaromas į muziejus bažnyčias. Kitos būdavo griaunamos, norint padaryti vietos labiau šiuolaikiškiems pastatams. Dar daugiau, naujoji Prancūzija nori pirmauti žmogaus teisių, demokratinių vertybių, rasių ir religijų lygybės srityse, būti liūdnų katalikiško ekstremizmo (taip įvardinamas Katalikų Bažnyčios darbas per paskutinius 1500 metų)laikų pabaigos pranaše. Ir staiga kaip perkūnas iš giedro dangaus didieji Prancūzijos laikraščiai paskelbia: ,,Tradicionalistai pastatė naują bažnyčią"; „pirmoji bažnyčia, pastatyta per paskutinius tris dešimtmečius - ją pastatė lefebristai" ir kt. Istorija prasidėjo prieš porą metų, kai Vakarų Prancūzijoje turėjo būti nugriauta XIII amžiaus bažnyčia, norint nutiesti toje vietoje kelią. Tuomet grupė pasauliečių katalikų, remiančių Tradiciją, subūrė draugiją, siekiančią nupirkti tą bažnyčią. Valdžia davė jiems tris mėnesius bažnyčios pergabenimui į kitą vietą. Noisy le Grand (Paryžiuje) gyventojai

buvo stipriai nustebinti, kai staiga atvažiavo didelės krovininės mašinos su tūkstančiais supakuotų akmenų. Bet kai po dviejų savaičių buvo paskelbta, kad iš tų akmenų turės iškilti bažnyčia, tuoj pat susikūrė komitetai, siekiantys užblokuoti šį projektą. Tačiau Tradicijai ištikimi katalikai gerai atliko savo uždavinį: visi leidimai buvo gauti, statyba buvo visiškai legali. Tada komitetus pakeitė kovinės demonstrantų grupės, organizavusios akcijas visada tais momentais, kai vykdavo koks nors svarbus įvykis atstatant bažnyčią. Kai prieš metus vyskupas Galaretta padėjo kertinį akmenį, jie užėmė statybos vietą ir reikėjo iškviesti policijos pajėgas jiems evakuoti. Nors ir sulaikomi tam tikru atstumu, jie tęsė ceremoniją „raudodami" arba leisdami roko muziką per megafonus, transportuojamus ant didelių platformų. Statybų metu 1997 vasario mėnesį jie suorganizavo komandą, kuri išliejo karštą asfaltą ant akmenų. Padarytos žalos pašalinimas truko daug mėnesių. Įvyko tai, ko niekas nesitikėjo: bažnyčia buvo pastatyta pagal planą 1997 lapkričio 11 d., per Šv. Martyno, Prancūzijos globėjo, šventę, praėjus tiksliai tūkstančiui šešiems šimtams metų nuo jo mirties. Dalis Prancūzijos vyskupų sutiko šią dieną gilia tyla. Koks tai pralaimėjimas tiems, kurie dešimt metų bandė įrodyti, kad Tradicijos judėjimas neužilgo turi išnykti! O dabar tie žmonės, kuriems trūksta vietos jų bažnyčiose ir koplyčiose, yra priversti statyti naujus objektus! Kokia gėda tiems, kurie pardavė tiek daug koplyčių ir bažnyčių, nes nebuvo nei ganytojų, nei tikinčiųjų... Šešias valandas trukusios ceremonijos metu vyskupas B. Fellay, Šv. Pijaus X Brolijos Generalinis vyresnysis, daugelio kunigų ir seminaristų apsuptyje konsekravo bažnyčią. Prireikė pastatyti didelę palapinę priešais bažnyčią, kad būtų vietos tokiam dideliam skaičiui tikinčiųjų, kurie atvyko iš visų Paryžiaus dalių, kad pareikštų savo paramą šiam Tradicijos išlikimo ir sužydėjimo aktui. Pamokslo metu moms. B. Fellay pasakė: „mus kaltina schizma, kas reiškia „atsiskyrimą", bet mes turime daugiausiai bendro su visais Tikėjimo šimtmečiais." (Zawsze Wierni, 98 01-02)

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS LEIDINIAI RYTŲ EUROPAI

LIETUVIŲ KALBA

,,Pulkim ant kelių". Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos Informacinis leidinys Lietuvai.
,,Šv. Pijaus X Kunigų Brolija - Katalikų Bažnyčios kongregacija. Katalikiško tikėjimo gynimui, katalikiškų Mišių išsaugojimui." Lankstinys apie Brolijos istoriją, veiklą Lietuvoje ir pasaulyje, veiklos tikslus.

RUSŲ KALBA

"Молись за нас" ежеквартальный журнал.
"20 лет после церковного собора, положение Церкви в свете Фатимы." О. Ф. Шмидбергер, 32 р.
"Бомбы замедленного действия Второго Ватиканского Собора." О. Ф. Шмидбергер, 32 р
"Экон крестовый поход". О духовном кризисе Церкви и деятельности Братства Св. Пия X, 34 р.
"Дорога в ад". Доклад о рок-музыке, 72 р.

LENKŲ KALBA

,,Zawsze Wierni", Šv. Pijaus X Kunigų Brolijos leidinys. 6 kartus metuose
,,Oni jego zdetronizowali", o liberalizmie, Abp. M. Lefebvre, 235 p.
,,Kapłaństwo katolickie", ks. F. Schmidberger, 72 p.
,,Przekazaem co otrzymałem", konsekracje biskupów dokonane przez abpa Marcel Lefebvre, ks. F. Schmidberger, 73 p.
,,Hoc est enim corpus meum", analiza porównawcza Novus Ordo Missae i Tradycyjnej Mszy Swiętej, ks. Stephan Maessen, 128 p.
,,Ruch Charyzmatyczny", Czy to jest katolickie?, ks. Karl Stehlin, 62 p.
,,Msza Święta", ks. Feliks Cozel T. J., 208 p.
Serija ,,Katalikų Bažnyčios mokymas". Popiežių enciklikos:
Ojca Św. Piusa XI ,,Mortalium Animos" o popieraniu prawdziwej jedności religii.
Ojca Św. Leona XIII ,,Humanum genus" przeciwko masonerii.
Ojca Św. Piusa XI ,,Quas primas" o ustanowieniu święta Pana Naszego Jezusa Chrystusa Króla.
Ojca Św. Leona XIII ,,Immortale Dei" o państwie chrześciańskim..
Ojca Św. Piusa X ,,Pascendi Dominici gregis" o zasadach modernistów.
Ojca Św. Piusa XII ,,Mediator Dei" o liturgii..
Ojca Św. Piusa XII ,,Mystici Corporis" o Kościele, Mistycznym Ciele Chrystusa.

ŠV. PIJAUS X KUNIGŲ BROLIJOS ROŽANČIAUS KRYŽIAUS ŽYGIO KATALIKŲ TIKĖJIMUI LIETUVOJE GINTI SEKRETORIATAS

ISLANDIJOS G. 2-20, 2001 VILNIUS
TEL. (8-22) 62 34 40

Brangieji Rožančiaus Dievo Motinos Kryžiaus žygio dalyviai!

Kryžiaus žygis! Ar šie žodžiai šiandien neskamba per daug grėsmingai, išdidžiai, ar neprimena laikų, kurie nebuvo geriausi Bažnyčios istorijoje? Ar jie neprimena kareivių žiaurumo ir beprasmiškai pralieto kraujo? Ar jie nekelia nuoskaudos šiais laikais, kai visas pasaulis taip trokšta taikos? Argi neplanuojama, kad vienas iš šventųjų 2000-tųjų metų pagrindinių tikslų bus visuotinės, pasaulinės taikos paskelbimas?

Kryžiaus žygis! Tai pripažinimas, kad tiktai Viešpaties kryžiuje yra išsigelbėjimas. Jeigu kas nors tikrai myli, tai nori, kad mylimasis būtų laimingas, amžinai laimingas. Kadangi ta amžina laimė mums duodama vien tik per Viešpaties Kristaus Kryžiaus Auką, todėl tikras, mylintis katalikas trokšta tą kryžių nešti į visą pasaulį - į kiekvieną tautą, kiekvieną valstybę, kiekvieną šeimą, kiekvienam žmogui, gyvenančiam žemėje.

Kryžiaus žygis primena karą! Bet juk kryžius ir yra karas! Tai yra baisiausias karas, kada nors vykęs Visatoje - lemiamas Kristaus karas su šėtonu, su piktomis dvasiomis, su nuodėme, su blogiu. Karas, kuris kainuoja paskutinį Jo Kraujo lašą. Kryžiaus žygis - tai karas dėl sielų išganymo. Senaisiais laikais Kryžiaus žygio tikslas buvo šventų vietų, akmeninių šventovių, pašventintų paties Dievo Sūnaus prisilietimu, gynimas nuo išniekinimo. Dabar yra laikai, kai Kryžiaus žygio tikslu turi būti kitų šventų vietų, dvasios šventovių, kurios yra amžiams pašvęstos Vienam Trejybėje Dievui Krikšto sakramentu, gelbėjimas nuo išniekinimo ir nuo amžinos pražūties.

Kryžiaus žygis reikalauja aukos! Kryžeivis žino, kad tai ne iškyla, bet kentėjimas, išmėginimas, kova su baisiu priešu, kad jis reikalauja ištvermės ir ištikimybės. Ištvermės ir ištikimybės trūkumas sužlugdė kryžeivių žygius į Šventąją Žemę. Ištvermės ir ištikimybės trūkumas sukėlė ir tą baisiausią krizę, kurią šiandien pergyvena Šventoji Bažnyčia. Vienintelis išsigelbėjimas yra grįžimas prie šventosios Tradicijos, prie ištikimybės vienai, nekintamai katalikiškai Tiesai, prie ištvermės maldoje, kovoje su Šėtonu ir nuodėme.

Kryžiaus žygis turi vadą! Kryžeiviai be Karaliaus nepadarys nieko! Mūsų vadas yra Karalių Karalius. Jam norime būti atsidavę iki galo, besąlygiškai! Kristus vakar, šiandien ir per amžius! Kristus - vienintelis pasaulio Išgelbėtojas!

Kryžeivis nedalyvauja „dialoge" su kitomis religijomis, negali pripažinti, kad kitos religijos yra „kelias į išganymą" (žr. Atrojo Vatikano Susirinkimo deklaraciją „*Nostra aetate*"), nes jos nepripažįsta Kristaus, Dievo ir žmogaus viename asmenyje, esant vieninteliu pasaulio Išgelbėtoju, kuris pavedė visą savo išganymo darbą vien tik Romos Katalikų Bažnyčiai. Kryžeivis nori būti ištikimas Viešpaties Kristaus įsakymui: „eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones" (Mt 28, 19).

Šis Kryžiaus žygis yra toks stiprus kaip kariuomenė, jis pajėgus sunaikinti visas pasaulio erezijas, visus paklydimus. Dangaus ir žemės Karalienė Marija ragina mus gelbėti savo vaikus. „Melskitės, daug melskitės, aukokitės už nusidėjėlius, nes daug sielų eina į amžiną pražūtį, nes nėra nieko, kas už jas aukotųsi ir melstųsi" (Fatima 1917 08 19). Šv. Raštas, Bažnyčios tėvai ir didieji Dievo Motinos apsireiškimai moko mus, kiek daug Ji reikš paskutiniais laikais lemiamoje kovoje prieš šėtoną: „Ir pasirodė danguje didingas ženklas: moteris apsisiautusi saule, po jos kojų mėnulis, o ant galvos dvylikos žvaigždžių vainikas" (Apr 12, 1) . „Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugoja Jėzaus liudijimą." (Apr 12, 17). Sesuo Liucija iš Fatimos rašo: „Ji pasakė man, kad velnias ruošiasi lemiamai kovai prieš Dievo Motiną: o lemiama kova yra paskutinė kova, kurioje išaiškės, kieno pusėje bus pergalė, o kieno pralaimėjimas"(laiškas tėvui Fuentes 1957).

Rožančiaus Kryžiaus žygis! Ji ne tik šaukia mus į kovą, bet taipogi duoda mums veiksmingiausią ginklą priešui nugalėti - Rožančių! „Kasdien kalbėkite Rožančių! Tai reiškia: kasdien eikite į kovą! Nugalėkite šėtoną ir nuodėmę! Išlaisvinkite velnio belaisvius iš jų pančių ir duokite jiems naujus saitus, kurie sujungs juos su Dievu, nuves į laimę ir garbę!

Kasdien! Koks džiaugsmas! Kasdien visokeriopai garbinti Dievą! Kasdien nugalėti! Kasdien gelbėti žmonių sielas! Kasdien gauti gausybę malonių sau ir savo artimiems! Jei bent viena diena praleista, užmiršta - tiek malonių negauta, tiek sielų amžiams prarasta...

Taigi į kovą! Į Kryžiaus žygį! Kryžius dešinėje, Rožančius kairėje rankoje! Dievo garbei ir sielų išganymui!

Tėvas Karl Stehlin

Kiekvieną Kryžiaus žygio dalyvį raginame kviesti ir kitus pažįstamus žmones įsijungti į šią maldos akciją. Būtinai atsiųskite užpildytą įsijungimo anketą. Tęskime žygį ir pasibaigus gegužei!

Tepadeda jums Dievas!

Spausdino SPAB "Lietuvos geležinkeliai" Informacijos ir leidybos
centro spaustuvė, Mindaugo g. 12/14, 2650 Vilnius. Užs. 991, t. 1000.

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Ar reikia kalbėti vieną šventojo Rožančiaus paslaptį visomis 6 intencijomis ar geriau vieną paslaptį kiekviena intencija (taigi iš viso šešias paslaptis kasdien)?

Reikia visomis šešiomis intencijomis kalbėti mažiausiai vieną paslaptį bei maldą „Tavo apgynimo šaukiamės". Tuo tarpu, raginame, esant galimybei, kasdien sukalbėti visą Rožančiaus dalį (5 paslaptis) Rožančiaus Kryžiaus žygio intencijomis.

Ar vaikai gali dalyvauti Rožančiaus Kryžiaus žygyje?

Žinoma, vaikai gali ir netgi turėtų dalyvauti Rožančiaus Kryžiaus žygyje, kai jau yra pakankamai sąmoningi, kad galėtų suprasti maldos ir intencijos, su kuria kalbama malda, prasmę.

Ar yra nustatyta, kokią Rožančiaus paslaptį reikia kalbėti ar galima pasirinkti paslaptį savo nuožiūra?

Ji pasirenkama savo nuožiūra.

OMNIA INSTAURARE IN CHRISTO!
VISKĄ ATNAUJINTI KRISTUJE!

Vyriausiasis redaktorius: kun. Karl Stehlin
Mūsų adresas: Przeorat sw. Piusa X, ul. Garncarska 32, PL 04-886 Warszawa, Tel. (+48) 22 - 612 6425, fax (+48) 22-612 6088, e-mail: info@piusx.org.pl
Informacija Lietuvoje: tel. (8-22) 62 34 40, Islandijos g. 2-20, 2001 Vilni

Praėjusią, 1997 m. vasarą mes - jauni Lietuvos katalikai, vedami Šv. Pijaus X Brolijos dvasininkų, ėjome į maldinę kelionę iš Šiluvos į Kryžių Kalną. Pradėjome kelionę Šiluvoje - ten, kur Švč. Mergelė Marija apsireiškė 1612 metų vasarą, norėdama sustabdyti Lietuvoje ir visoje Europoje plintantį protestantizmo tvaną, atimantį iš žmonių sielos maistą - Švenčiausiąjį Kristaus Kūną ir Kraują bei Dievo Motinos užtarimą. Gailiomis ašaromis verkianti nepaprasto grožio moteris - Dievo Motina - pasirodė sugriautos katalikų šventovės vietoje tam, kad pasakytų „čia buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar čia ariama ir sėjama." Kaip svarbūs jos žodžiai dabar, kai Tiesa sumaišoma su klaida, kai kalbama apie religijų lygybę bei vienybę, ekumenizmą, kai tarsi nebebūtina būti kataliku, norint patikti Dievui; dabar, kai norintys išsaugoti Šventąją Bažnyčios Tradiciją kaltinami fanatizmu ar davatkiškumu. Tada Marija sustabdė netiesos tvaną - Lietuva liko tolimiausia katalikybės tvirtove Europos Rytuose. Šią tvirtovę visaip bandė sunaikinti ir ateistinė imperija.

Dėl to Lietuva taip paženklinta kančios kryžiaus ženklu - kaip buldozeriais lygintas bet neužlygintas Kryžių Kalnas. Deja, dabar mūsų tvirtovę reikia ginti nuo žymiai pavojingesnio - dvasinio priešo, prisidengusio vakarietiškais „pažangos" ir „laisvės" blizgučiais Iš tikrųjų jo tikslas vienas - atitraukti kuo daugiau sielų nuo kelio į amžinąją laimę ir pasmerkti jas amžinoms kančioms. To priešo vardas „nebemadingas" šiais visuotinio „optimizmo" laikais. Hebrajiškai priešas yra „satan", lietuviškai gi - šėtonas.Jį galima nugalėti tik kovojant dvasiniais ginklais. Mūsų kelionė ir buvo šios kovos žygis. Kasdien per Rožančių šaukėmės savo Dangiškosios Motinos užtarimo. Marija geriausiai padeda ją mylintiems vaikams kovoje prieš piktąjį.

Velnias labiausiai bijo Kryžiaus Aukos.Kas rytą dalyvavome Kristaus Kryžiaus Aukos atnaujinime - amžinosiose katalikų Mišiose, kurias baigia pamiršti Lietuva ir pasaulis. Šv. Kazimieras, Palaimintasis Jurgis Matulaitis ir daugybė kitų šventųjų dalyvavo šioje Aukoje ir per tai tapo šventais. Šėtonas nekenčia šventumo. Būtent dėl to jis nori išplėšti Katalikų Bažnyčios širdį - tradicines Šventąsias Mišias. Šv. Pijaus X-ojo Kunigų Brolija kovoja už šių Mišių išsaugojimą .

Į kovą įsijungia ir du jauni lietuviai klierikai, besirengiantys tapti Brolijos kunigais. Jie kartu su mumis kopė į Kryžių kalną.

„Viską atnaujinti Kristuje" - taip užrašyta ant mūsų atnešto ir pastatyto kryžiaus. Tai buvo Brolijos dangiškojo globėjo Šv. Pijaus X-ojo šūkis. Jis kovojo prieš modernizmą Bažnyčioje jam tik užgimus. Tęskime tą kovą dabar, kai nepagarba Viešpačiui ir Jo Nekaltajai Motinai vis labiau plinta Bažnyčioje. Turime viską atnaujinti Kristuje - savo tikinčias širdis, savo šeimas, savo tėvynę Kristus turi būti pripažįstamas Karaliumi, kuriam „duota visa valdžia danguje ir žemėje"!

CHRISTUS VINCIT, CHRISTUS REGNAT, CHRISTUS IMPERAT!
KRISTUS NUGALI, KRISTUS VALDO, KRISTUS VIEŠPATAUJA!